BIULETYN INFORMACYJNY IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W GDYNI

WYCHODZI 3 RAZY W MIESIĄCU

ROK I. | GDYNIA, dnia 12 maja 1932 | NR. 11

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: Izba Przemysłowo-Handlowa w Gdyni
Referat Prasowy, ul. Świętojańska, tel. 1643.
PRENUMERATA: w kraju kwartalnie 3 zł., zagranicą 5 zł.
Konto P. K. O Nr. 204.415. Cennik ogłoszeń wysyła się na żądanie.

TREŚĆ:

Nakładem Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni — Redaktor Józef Kunert L. S. C.

WIADOMOŚCI GOSPODARCZE

I. ZJAZD SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO.

W dniu 26 kwietnia b. r. odbył się w Warszawie pierwszy Zjazd Samorządu Gospodarczego, przy udziale delegatów izb przemysłowo-handlowych, izb rolniczych oraz izb rzemieślniczych całej Polski. Jak wielką uwagę przywiązywały do Zjazdu czynniki miarodajne, świadczy o tem najlepiej obecność na Zjeździe Pana Prezydenta Rzeczypospolitej oraz przedstawicieli ciał ustawodawczych i rządu, który reprezentowany był przez premjera, szereg ministrów i wiceministrów.

Zjazd, który był jakoby sejmem gospodarczym kraju wyraził w szeregu rezolucyj zdecydowane i wyraźne stanowisko w odniesieniu do najaktualniejszych problemów życia gospodarczego. Ponieważ odnośne rezolucje powzięte zostały przez przedstawicieli nieomal całego samorządu gospodarczego, doniosłość ich jest niewątpliwie duża. Rezolucje te (których treść podajemy na innem miejscu) dotyczyły: zagadnienia ustroju społeczno-gospodarczego, zagadnień walutowych, sprawy dostosowania budżetów państwowych do zdolności płatniczej obywateli i kwestji reformy podatkowej, zagadnienia etatyzmu, samorządu terytorjalnego oraz spraw ubezpieczeń społecznych.

Nad wykonaniem uchwał Zjazdu czuwać ma wyłoniona w tym celu Komisja, która rozpatrzy również kwestję formy dalszej współpracy trzech grup samorządu gospodarczego, reprezentowanych na Zjeździe.

Oceniając wyniki Zjazdu, stwierdzić można, iż w pierwszym rzędzie zapoczątkowana na nim została organizacja centralnej reprezentacji całego samorządu gospodarczego, którego opinja winna zdobyć sobie w przyszłości decydujący wpływ na ustawodawstwo i politykę gospodarczą kraju. Podkreślić należy specjalnie rezolucję, domagającą się zapewnienia samorządowi gospodarczemu, przy reformie konstytucji udziału w ciałach ustawodawczych.

Z ramienia Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni brali udział w Zjeździe Prezes Izby p. Inż. Napoleon Korzoń, Wiceprezes p. Tadeusz Marchlewski oraz Dyrektor Izby p. Henryk Krupski.

UCHWAŁY I. ZJAZDU SAMORZĄDÓW GOSPODARCZYCH.

Ogólna uchwała w sprawie współpracy Izb.

W celu koordynacji prac wszystkich działów samorządu gospodarczego w zakresie zadań wspólnie na nie przypadających, Pierwszy Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej powołuje do życia stałą Komisję Porozumiewawczą Izb Przemysłowo-Handlowych, Rolniczych i Rzemieślniczych w składzie po 5 przedstawicieli poszczególnych działów izb, których wyznaczą w przeciągu miesiąca od daty niniejszego Zjazdu, Związek Izb Przemysłowo-Handlowych R. P. Zjazd Prezesów Izb Rolniczych oraz Rada Izb Rzemieślniczych R. P.

Trzej przewodniczący Zjazdu upoważnieni są przez Zjazd do przygotowania na pierwsze zebranie wspomnianej Komisji Stałej projektu jej regulaminu oraz programu prac.

Specjalnem zadaniem powołanej Komisji Stałej będzie kontynuowanie prac, podjętych przez Zjazd, a zwłaszcza uzgodnienie kierunku działalności wszystkich działów samorządu gospodarczego, w zakresie rozwoju kompetencji i organizacji

samorządu gospodarczego, oraz dalsze kontynuowanie prac porozumiewawczych w odniesieniu do całości problemów, będących przedmiotem ogólnych zainteresowań trzech grup samorządu gospodarczego.

REZOLUCJE, POWZIĘTE NA PODSTAWIE PRZEMÓWIENIA P. MIN. KLARNERA

I. W sprawie ogólnych wytycznych polityki gospodarczej.

„Pierwszy Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej, pragnąc dać wyraz zgodnej opinji prawno-publicznych reprezentacyj rolnictwa, przemysłu, handlu i rzemiosł w sprawie ogólnych wytycznych państwowej polityki gospodarczej, podnosi i stwierdza,

iż powszechne ciężkie przesilenie gospodarcze, które przechodzi świat cały i Polska, pogłębione zostało właśnie wskutek stosowania przez liczne kraje metod i zarządzeń w ich polityce gospodarczej, niezgodnych z założeniami gospodarstwa kapitalistycznego, lub założenia te zniekształcających,

iż powrót do zdrowych stosunków w produkcji i wymianie, od którego zawisła przyszłość gospodarcza świata, a doraźnie dobrobyt najszerszych warstw ludności, wymaga solidarnego, harmonijnego wysiłku twórczego wszystkich czynników prywatno-gospodarczych przy współdziałaniu czynników publicznych, celem skierowania rozwoju gospodarczego na drogi, wypróbowane w historji wielu pokoleń,

iż jedynie ustrój społeczno-gospodarczy, oparty o zasadę własności prywatnej, a więc zapewniający rentowność gospodarki prywatnej, jest w stanie zabezpieczyć Państwu w formie podatków i pożyczek środki niezbędne gwoli utrwalenia jego mocarstwowego stanowiska i zniszczenia jego misji cywilizacyjnej.

iż polityka gospodarcza Państwa Polskiego ma do rozwiązania szczególniejsze zadania, wynikające z silniejszego w Polsce, aniżeli w wielu innych krajach, przyrostu ludności, jak również z notorycznego niedorozwoju kapitału.

iż, wobec tego, zasadniczy cel państwowej polityki gospodarczej — wzmacnianie podstaw dochodu społecznego, przy osiągnięciu dobrobytu możliwie szerokich mas ludności — winien być w Polsce realizowany ze szczególnem uwzględnieniem momentów ludnościowych oraz konieczności wytworzenia jaknajkorzystniejszych warunków dla procesów kapitało-twórczych".

II. W sprawie waluty.

„Pierwszy Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej

w uznaniu dla rozważnej i celowej polityki Banku Polskiego, zapewniającej życiu gospodarczemu stały i trwały miernik wartości w postaci niezachwianej jednostki pieniężnej,

w przeświadczeniu o słuszności polityki tej i bezwarunkowej konieczności jej utrzymania podnosi i stwierdza z całym naciskiem wobec propagowanych z wielu stron koncepcyj inflacyjnych, że stałość waluty krajowej stanowi nieodzowny warunek wszelkiej konstruktywnej pracy gospodarczej oraz wypowiada przekonanie, iż jakiekolwiek poczynienia inflacyjne byłyby zgubne dla gospodarstwa narodowego.

III. Rezolucja w sprawach budżetowo-podatkowych.

Pierwszy Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej stwierdza, iż dostosowanie budżetu Państwa, budżetów samorządów i wszelkiego rodzaju ubezpieczalń do zdolności płatniczej obywateli oraz utrzymanie równowagi w budżecie Państwa są podstawą pewności stosunków gospodarczych i jednym z głównych warunków opanowania kryzysu.

Zarazem Zjazd wskazuje, iż trwałe zabezpieczenie powyższych podstawowych postulatów jest do osiągnięcia jedynie w drodze zasadniczej przebudowy podstaw dochodów oraz stałego zmniejszenia wydatków nietylko drogą daleko posuniętych oszczędności, ale przez uproszczenie i znaczne ograniczenie zakresu pracy administracji państwowej i samorządowej, jak i zreformowanie względnie skasowanie ustaw, nakładających ciężary, choćby na cele skądinąd godne wysiłku, ale nie liczące się ze zdolnością płatniczą i zamożnością społeczeństwa polskiego.

Zjazd pojmuje wprawdzie ostatnio i projektowane świadczenia podatkowe, jako przejściowe i spowodowane doraźną potrzebą zwiększenia wpływów państwowych oraz podnosi, iż obok prowadzonych prac, związanych z likwidacją zaległości podatkowych, niezbędne jest poczynienie w najbliższym czasie wszelkich przy-

gotowań do zasadniczej reformy systemu podatkowego, liczącego się z rentownością i ułatwieniami dla powstania i wzrostu krajowego kapitału prywatno-gospodarczego.

IV. W sprawie ograniczenia prywatno-gospodarczej działalności państwa.

1. Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej stwierdza:

iż w warunkach pogłębiającego się przesilenia, wymagającego wytężenia wszystkich sił dla obrony życia gospodarczego oraz równowagi budżetowej Państwa konieczne jest:

1) ograniczenie do najniezbędniejszych granic reglamentacji życia gospodarczego w kraju celem pozostawienia mu nieskrępowanej możności rozwoju;

2) wystrzeganie się rozszerania pojęcia konieczności państwowych przy tworzeniu nowych placówek przemysłowych i tworzeniu nowych gałęzi produkcji, celem pozostawienia szerokiego pola inicjatywie prywatnej i zapobieżenia unieruchomiania funduszów państwowych, kosztem obciążeń budżetu;

3) ograniczenie działalności kredytowej Państwa, opartej na środkach budżetowych, a zmierzającej w wielu wypadkach do dalszego angażowania się Państwa w nowych przedsiębiorstwach przemysłowych, w szczególności zaś zastosowanie jaknajdalej idącej ostrożności w udzielaniu przez Państwo gwarancyj finansowych.

V. W sprawie samorządu terytorjalnego.

Zważywszy, iż gospodarka finansowa samorządu terytorjalnego stanowi przedmiot powszechnej i naogół uzasadnionej krytyki;

iż niedomagania gospodarki tej są nieraz niezależne od organów czy jednostek, kierujących samorządem lecz wypływają z braków ustrojowych.

1.. Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej wskazuje jako na istotną i podstawową przyczynę niezadowalającego często funkcjonowania samorządu terytorjalnego — na niewłaściwą konstrukcję wyborów do organów tego samorządu,

Zjazd podnosi, iż samorząd nie może być poczytywanym za teren ścierania się grup politycznych, a ciała w drodze wyborów samorządowych powoływane — za reprezentację tych interesów.

Zjazd wskazuje na konieczność niezwłocznego dokonania reformy ordynacji wyborczej samorządu terytorjalnego w kierunku szerokiego uwzględnienia reprezentacji interesów gospodarczo-zawodowych i powierzenia gospodarki samorządu przedewszystkiem opodatkowym na jej rzecz.

VI. W sprawie ubezpieczeń społecznych.

Zjazd Samorządu Gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej zważywszy,

iż zagadnienie obciążenia produkcji i wymiany świadczeniami na rzecz ubezpieczeń społecznych stanowi problem o skali interesu publicznego,

iż obciążenia z ubezpieczeń wynikające, winny być w interesie powszechnym jaknajściślej dostosowane do ogólnego poziomu życia gospodarczego w kraju oraz do możliwości płatniczych sfer wytwórczych,

iż przeciążenie warsztatów pracy namiernemi świadczeniami na ubezpieczenie pociąga załamywanie się warsztatów tych i godzi w źródła utrzymania szerokich warstw ludności, osłabiając równocześnie podstawy finansowe zakładów ubezpieczeniowych,

iż doświadczenia dotychczasowego systemu ubezpieczeń społecznych w Polsce, skonstruowanego bez uwzględnienia tych założeń, wykazały całkowitą systemu tego nieprzydatność —

stwierdza, że utrzymanie obecnego systemu ubezpieczeń nie leży w interesie publicznym.

Zjazd wskazuje na konieczność poddania zasadniczej rewizji założeń naszego systemu ubezpieczeń i sprowadzenia zakresu ubezpieczeń, do norm, odpowiadających skali gospodarstwa narodowego Rzeczypospolitej,

Zjazd wskazuje na celowość ew. uwzględnienia przy reformie ubezpieczeń zasady przymusowej indywidualnej oszczędności i częściowego ubezpieczenia oraz podnosi, iż idea scalenia ubezpieczeń winna być realizowana tak, aby dyspozycja funduszami ze składek pochodzącemi zabezpieczała ich lokowanie, zgodnie z przesłankami gospodarczemi.

PROJEKT REZOLUCYJ W DZIALE II.

Mając na względzie doniosłą rękę, przypadającą w strukturze państwa współczesnego zawodowym reprezentacjom interesów, zwłaszcza zorganizowanym na podstawie prawa publicznego, jak izby przemysłowo-handlowe, rolnicze i rzemieślnicze w Polsce, oraz stwierdziwszy w toku wspólnych obrad, zgodne stanowisko sfer przemysłowo-handlowych, rolniczych i rzemieślniczych, reprezentowanych w tych izbach, co do kompetencyj, zadań i organizacji samorządu gospodarczego w Polsce.

Pierwszy Zjazd Gospodarczy R. P. uchwala:

1. W sprawie wpływu samorządu gospodarczego na ustawodawstwo.

Gdy podstawą współczesnego państwa jest idea łączenia wszystkich jego twórczych czynników, Zjazd stwierdza, że nowa konstytucja Rzeczypospolitej zapewniać winna bezpośredni udział przedstawicielstwa gospodarczego w działalności ustawodawczej.

Zrównanie w prawach Senatu z Sejmem i wydatne oparcie składu Senatu o reprezentację gospodarczą, przyczyni się w sposób istotny do ustrojowego zabezpieczenia równowagi interesów dającej trwałość i pewność wewnętrznej budowy państwa.

2. W sprawie dalszej organizacji samorządu gospodarczego w Polsce.

(1). Zważywszy, że niewykończenie budowy samorządu rolniczego, mimo odpowiednich postanowień Konstytucji, pociąga ujemne konsekwencje dla interesów rolnictwa, powodując jednocześnie lukę w organizacji samorządu gospodarczego w Polsce, oraz poważne trudności we wzajemnej współpracy różnych form.

Zjazd apeluje do Rządu Rzeczypospolitej o możliwie rychłe powołanie do życia izb rolniczych w najważniejszych pod względem gospodarczym okręgach Państwa.

Zważywszy, że niezależne podstawy finansowe są nieodzownym warunkiem odpowiedniego funkcjonowania samorządu gospodarczego oraz, iż koszty utrzymania tego aparatu w minimalnym stopniu obciążają dochód społeczny, a jednocześnie biorąc pod uwagę niemożliwość w obecnym okresie jakichkolwiek nowych obciążeń produkcji,

Zjazd podnosi, iż nowo-organizowane izby rolnicze winny uzyskać własne podstawy finansowe w drodze odpowiednich zmian w repartycji istniejących świadczeń podatkowych.

(2) Zważywszy, że samorząd gospodarczy reprezentuje tem większy walor ustrojowy, im mocniejsza jest jego więź korporacyjna — a w szczególności im szersze koła zawodowe objęte są jego organizacją,

Zjazd pokreśla potrzebę:

a) znowelizowania ustawy o izbach rolniczych w kierunku bezpośredniego udzielenia najszerszych praw wyborczych poszczególnym kołom producentów rolnych oraz organizacjom rolniczym;

b) znowelizowania prawa przemysłowego w kierunku objęcia przez izby rzemieślnicze wszystkich rzemieślników, wykonywujących swój zawód w celach zarobkowych;

c) udzielenia izbom rolniczym i rzemieślniczym uprawnień analogicznych do wymienionych w art. 6 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r.

(3) Zważywszy że na życie gospodarcze kraju poważnie oddziaływuje, poza polityką władz rządowych, kierunek działalności gospodarczej samorządu terytorjalnego, oraz

biorąc pod uwagę, że działalność tego samorządu, oparta o organy, wyłonione wyłącznie w drodze głosowania powszechnego, wykazuje, jak dotąd, w Polsce Odrodzonej poważne niedocenianie momentów gospodarczych,

Zjazd stwierdza, że jednym z najskuteczniejszych środków usprawnienia gospodarki samorządu terytorjalnego byłoby przyznanie samorządowi gospodarczo-zawodowemu roli jednego z głównych czynników, konstytuujących skład samorządu powszechnego na terenach miast wydzielonych, powiatów i województw.

(4) Zważywszy, iż izby samorządu gospodarczego powołane są obok reprezentowania interesów regjonalnych do możliwie sprawnego zajmowania stanowiska wobec ogólno-państwowych problemów gospodarczych, oraz iż obecna dobrowolna koorperacja izb w ramach poszczególnych działów samorządu gospodarczego powinna być nadal zacieśniana, w niektórych zaś działach samorządu mogłaby zna-

leżć pełniejszą formę w razie oparcia dobrowolnego porozumienia o podstawy ustawowe — z uwzględnieniem. jednak, odrębnych warunków pracy izb na terenie każdego działu samorządu gospodarczego,

Zjazd wypowiada się:

a) za powołaniem do życia Związku Izb Rzemieślniczych, co wobec ukończenia rozbudowy sieci izb rzemieślniczych na terenie całego państwa już w chwili obecnej jest możliwe,

b) za rozważeniem sprawy powołania Związku Izb Rolniczych po wykończeniu organizacji izb tego typu na terenie wchodzących w grę okręgów kraju,

c) za dalszem zacieśnieniem współpracy izb przemysłowo-handlowych zrzeszonych w Związku izb przemysłowo-handlowych.

3. W sprawie metod współpracy samorządu gospodarczego w zakresie opinjodawczym z władzami rządowemi.

(1) Dotychczasowy udział Izb samorządu gospodarczego w opinjowaniu ustawodawstwa, mającego związek z życiem gospodarczem jest niedostateczny.

Dla dobra gospodarstwa narodowego udział ten winien być rozszerzony, zarówno, co do zakresu materjału ustawodawczego, jak również i samej metody wykonywania współpracy Izb samorządu gospodarczego w dziedzinie opinjowania.

Jest przytem pożądane, aby przy nowelizacji przepisów ustawowych, dotyczących kompetencji Izb Rolniczych i Rzemieślniczych wprowadzone zostały przepisy równoległe do ust. 2 art 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Izbach Przemysłowo-Handlowych.

Projekty ustaw i rozporządzeń z mocą ustawy oraz rozporządzeń wykonawczych, mających znaczenie dla życia gospodarczego, powinny być w całości nadsyłane przez właściwe Ministerstwa projektodawcze do zaopinjowania — izbom przemysłowo-handlowym, rolniczym i rzemieślniczym, a zaniechanie tego obowiązku ustawowego z motywu pilności sprawy winno być istotnie ograniczone do najrzadszych wypadków.

(2) Jest w wysokim stopniu pożądane, aby poszczególne Ministerstwa już we wstępnej fazie opracowywania projektów ustaw i rozporządzeń dotyczących bezpośrednio życia gospodarczego korzystały ze wspópracy Izb samorządu gospodarczego i posiłkowały się w najszerszej mierze materjałami ankietowemi i opinjami. zebranemi w tych kwestjach przez Izby.

(3) Tryb przedkładania Izbom samorządu gospodarczego do zaopinjowania ustaw i rozporządzeń winien być należycie unormowany i ustalony w drodze specjalnego zarządzenia Pana Prezydenta Rady Ministrów.

(4) Udzielanie Izbom projektów ustaw i rozporządzeń do opinji winno następować w ten sposób, żeby Izby miały czas i faktyczną możność należytego zbadania sprawy przez swe kompetentne organy (biuro, komisja, prezydja, zjazdy, Związków Izb). Należy liczyć się z tem, że dla normalnego i właściwego opracowania opinji przez organa kolegjalne Izb potrzebny jest z reguły termin od dwuch conajmniej tygodni, a to zależnie od charakteru opinjowanego projektu.

(5) Formalne udzielanie izbom do zaopinjowania projektów ustaw i rozporządzeń następować powinno w chwili, gdy dany projekt został przygotowany przez resortowe ministerstwo i ma być skierowany do międzyministerjalnego uzgodnienia. Opinje izb, o ile przez ministerstwo resortowe nie zostaną w całości przyjęte winny być podane do wiadomości wszystkich zainteresowanych ministerstw.

W razie nieuwzględnienia poprawek, zgłoszonych przez izby, wskazane jest. by były one o tem powiadomione, aby ewentualnie mogły przedstawić dodatkowe materjały i motywy, przemawiające za temi propozycjami. Jest również pożądane, aby pisemne opinje izb mogły być uzupełniane w toku specjalnych konferencyj z przedstawicielami izb.

O ile w toku obrad międzyministerjalnych zostaną do projektu wprowadzone uzupełnienia lub zmiany nieznane izbom w chwili opinjowania, projekt winien być powtórnie skierowany do opinji, przed skierowaniem go na drogę ustawodawczą, względnie przed opublikowaniem.

(6) Byłoby pożądanem, aby w uzasadnieniu projektów ustaw czy rozporządzeń z mocy ustawy wnoszonych na Radę Ministrów było zaznaczone stanowisko izb w odniesieniu do tych projektów.

(7) Konieczne jest istotne ograniczenie metody zastrzegania poufności w stosunku do przedkładanych projektów rządowych, gdyż utrudnia to w znacznym stopniu prace opinjodawcze izb.

(8) Byłoby wysoce pożądanem, aby izby były zawiadamiane o dalszym biegu projektów ustaw czy rozporządzeń, przedstawionych władzom rządowym z własnej ich inicjatywy.

(9) Byłoby wysoce wskazanem, aby również władze administracyjne (zarówno centralne, jak i lokalne) zasięgały opinji izb samorządu gospodarczego przy wydawaniu ważniejszych zarządzeń administracyjnych, dotyczących życia gospodarczego.

(10) Zjazd stwierdza konieczność zwołania konferencji z udziałem przedstawicieli rządu i organizacji samorządu gospodarczego, mającej na celu szczegółowe przedyskutowanie postulatów samorządu gospodarczego w sprawie ustalenia metod współpracy czynników rządowych z samorządem gospodarczym w zakresie opinjowania przez ten samorząd ustaw i rozporządzeń, mających znaczenie dla życia gospodarczego.

4. W sprawie udziału Samorządów Gospodarczych w administracji stosunków gospodarczych.

Zważywszy, że jedną z istotnych cech samorządu gospodarczego jest wykonywanie przez ten samorząd czynności z zakresu publicznej administracji stosunków gospodarczych,

że ustawa konstytucyjna z dnia 17 marca 1921 r. przewiduje udział samorządu w wykonywaniu tych zadań,

że przepisy ustawowe, określające zakres działania izb samorządu gospodarczego w Polsce, przewidują możność przekazywania im przez Państwo wykonywania samodzielnie czynności administracyjnych, bądź w zastępstwie, bądź ku pomocy właściwych władz państwowych,

że powyższe przepisy dotychczas nie zostały w szerszej mierze wprowadzone w życie,

że realizacja ich leży w interesie sfer bezpośrednio zainteresowanych, gdyż wykonywanie administracji przez czynnik fachowy, stojący bliżej życia gospodarczego, zapewnia większą celowość aktów administracyjnych,

że przyczynić się ona może niewątpliwie także do usprawnienia i potanienia administracji publicznej, co leży w interesie Państwa i całej ludności,

Zjazd wypowiada głębokie przekonanie, że przy mającej nastąpić reformie administracji publicznej w Polsce, postulaty sfer gospodarczych w tej dziedzinie zostaną w możliwie najszerszej mierze uwzględnione i że współdziałanie samorządu gospodarczego w wykonywaniu administracji stosunków gospodarczych zostanie znacznie rozszerzone, w szczególności w zakresie:

A. Odnośnie wszystkich samorządów gospodarczych.

(1) udziału przedstawicieli samorządów gospodarczych w kolegjalnych organach doradczych i opinjodawczych;

(2) scentralizowania w izbach czynności, związanych ze stwierdzeniem stanu faktycznego w zakresie mającym znaczenie dla życia gospodarczego;

(3) udziału izb w administracji i nadzorze nad szkolnictwem zawodowem wszełkich typów;

(4) powierzenia izbom czynności nadzorczych nad giełdami towarowemi i zapewnienia im należytej reprezentacji w radach giełdowych, komisjach notowań, komisjach cennikowych itd.;

(5) scentralizowania w izbach zbierania danych statystycznych i informacyjnych, dotyczących reprezentowanych przez izby przedsiębiorstw i gospodarstw.

B. Odnośnie poszczególnych działów samorządu gospodarczego.

(6) rozszerzenia uprawnień izb rolniczych w zakresie ochrony roślin;

(7) przekazania izbom rolniczym szeregu dotychczasowych kompetencyj organów państwowych w dziedzinie ochrony lasów, nie stanowiących własności Państwa;

(8) rozszerzenia kompetencyj izb rolniczych w zakresie meljoracyj rolnych, a w szczególności w dziedzinie nadzoru nad konserwacją urządzeń meljoracyjnych:

(9) przekazania izbom rolniczym lokalnych rolniczych zakładów doświadczalnych, staniowiących własność Państwa;

(10) rozszerzenia udziału izb rolniczych w dziedzinie ochrony rybołóstwa,

(11) rozszerzenia uprawnień izb rolniczych odnośnie kontroli instrumentów i aparatów, używanych w rolnictwie, a także kontroli fachowej nad nawozami sztucznemi, paszami, nasionami itp.

(12) przekazania izbom przemysłowo-handlowym i rzemieślniczym niektórych czynności wykonawczych w dziedzinie administracji przemysłowej;

(13) przekazania izbom przemysłowo-handlowym czynności, związanych z ochroną własności przemysłowej;

(14) powierzenia izbom przemysłowo-handlowym nadzoru nad giełdami pieniężnemi, publicznemi domami składowemi i innemi instytucjami ogólnej użyteczności gospodarczej;

(15) zwiększenia współdziałania izb przemysłowo-handlowych z sądami w zakresie prowadzenia rejestru handlowego i nadania specjalnej mocy wyrokom sądów rozjemczych przy izbach.

Równocześnie Zjazd wzywa izby rolnicze, przemysłowo-handlowe i rzemieślnicze do opracowywania i przedłożenia właściwym czynnikom szczegółowych projektów rozszerzenia zakresu działania samorządów gospodarczych we wspomnianych dziedzinach.

UCHWAŁY POWZIĘTE NA PODSTAWIE REFERATU P. T. „STANOWISKO POLSKI W OBLICZU AKTUALNYCH ZAGADNIEŃ MIĘDZYNARODOWEJ POLITYKI HANDLOWEJ“.

Zważywszy, iż naczelnym celem polskiej polityki handlowej jest zapewnienie stałej i silnej ekspanji produkcji krajowej na rynki zagraniczne, iż zarówno przywóz do Polski, jak i wywóz z Polski, doznały już daleko idącej kompresji, iż rozwój wywozu związany jest organicznie z polityką przywozu,

Zjazd stwierdza, że obok czuwania nad charakterem importu, dążyć należy wszelkiemi środkami do rozwoju eksportu, w szczególności zaś kwalifikowanego.

Wobec stosowania przez obce kraje licznych narzędzi walki ekonomicznej w zakresie wymiany międzynarodowej, konieczne jest posiadanie przez Polskę elastycznych środków handlowo-politycznych, zdolnych zabezpieczyć rozwój naszego wywozu.

Z powyższych względów Zjazd poczytuje za wskazane:

(1) czynny udział Polski w międzynarodowych porozumieniach gospodarczych, zmierzających ku zabezpieczeniu pokoju gospodarczego i politycznego oraz umożliwiających rozwój naszej aktywności ekonomicznej w zakresie produkcji i wymiany;

(2) jaknajrychlejsze wprowadzenie nowej taryfy celnej oraz rewizję tych z naszych traktatów handlowych, które nie zabezpieczają należycie interesów naszej produkcji i wywozu;

(3) stosowanie — w miarę potrzeby — systemu preferencyj oraz kontyngentów niskocelnych, jak również innych środków, mających na celu oparcie naszej wymiany na zasadach realnej wzajemności;

(4) stosowanie jako środków negocjacyjnych lub odwetowych: zarządzeń clearingowych, upłynniających nasze wierzytelności eksportowe, administracyjnych podwyżek celnych, uelastycznionej reglementacji przywozu itp.

PROJEKT UCHWAŁ DO REFERATU P. T. „PREFERENCJE DLA KRAJOWYCH SUROWCÓW ROLNICZYCH“.

(1) Zjazd uznaje, że zasada preferencji dla wytworów produkcji krajowej powinna obejmować tak zwane surowce pochodzenia rolniczego w tym samym zakresie i w tym samym stopniu, jak i wyroby gotowe i surowce pochodzenia przemysłowego i górniczego

(2) Zjazd zwraca uwagę na konieczność podjęcia systematycznych badań naukowo-technicznych dla wyjaśnienia, w jakim zakresie sprowadzane dotychczas z zagranicy surowce mogą być w uwzględnieniu szczególnych właściwości technicznych oraz warunków obrotu, zastąpione surowcami krajowemi.

(3) Zjazd wyraża przekonanie, że decyzja do praktycznego zastosowania zasady preferencji dla t. zw. surowców rolniczych może być powzięta dla poszczególnych artykułów lub grup towarów po dokładnem i wszechstronnem zbadaniu całokształtu zagadnienia pod kątem widzenia tych samych kryterjów, jakie są brane

pod uwagę przy stosowaniu zasady preferencji do wytworów produkcji górniczej i przemysłowej i po przeprowadzeniu prób dla uzgodnienia sprzecznych poglądów i interesów rolnictwa, przemysłu, rzemiosł i handlu.

UCHWAŁY, POWZIĘTE NA PODSTAWIE REFERATU p. t. „ORGANIZACJA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ARTYKUŁAMI ROLNICZEMI".

I.

Zważywszy, iż rynek krajowy stanowi najpojemniejszy teren zbytu dla rodzimej produkcji artykułów rolniczych, Zjazd podkreśla konieczność otoczenia szczególniejszą opieką ze strony zarówno Państwa, jak i czynników gospodarczych wewnętrznego handlu rolnego.

W szczególności polityka gospodarcza zmierzać winna w kierunku ułatwienia procesów tworzenia się średnich i większych przedsiębiorstw handlowych, prywatnych i spółdzielczych, a to wobec istnienia w przeważnej części kraju wadliwości strukturalnej handlu artykułami rolnemi, polegającej na niedorozwoju jakościowym placówek tego handlu.

Ewolucja handlu rolniczego odbywać się winna w związku z ewolucją struktury i położenia rolnictwa, w atmosferze wolnej gospodarki, przyczem wszelką ingerencję czynnika publicznego, wykraczającą poza ramy wyjątkowych konieczności państwowych, uznaje Zjazd, za szkodliwą.

II.

Zjazd stwierdza, że zarówno handel spółdzielczy jak i prywatny, należycie pozostawiony być winien inicjatywie prywatnej kupiectwa i spółdzielczości. Zjazd podnosi, iż akcja instytucji państwowych w zakresie handlu środkami produkcji rolnej wpływa ujemnie na organizację całokształtu zaopatrzenia rolnictwa w te środki. Również w zakresie zbytu płodów rolnych prowadzenie przedsiębiorstw przez osoby prawa publicznego uznać należy za dopuszczalne jedynie w wypadkach uzasadnionych szczególnie doniosłymi względami natury państwowej.

III.

Zjazd stwierdza, że zarówno handle spółdzielczy jak i prywatny, należycie zorganizowany i sprawnie funkcjonujący, poczytywać należy jako zasługujące na poparcie ze strony czynników publicznych.

Zjazd wita z uznaniem dokonane uprzywilejowanie podatkowe przedsiębiorstw handlowych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, w stosunku do pozostałych przedsiębiorstw, t. j. nieprowadzących takich ksiąg jako zarządzenie, sprzyjające procesowi przystosowania się przedsiębiorstw handlu rolniczego do nowoczesnych warunków obrotu. Obowiązujące obecnie niższe normy, w zakresie opodatkowania handlu spółdzielczego, uznaje Zjazd za uzasadnione jedynie przy spółdzielniach ograniczających obroty swe wyłącznie do udziałowców.

IV.

Zjazd uważa reglamentację administracyjną cen artykułów rolniczych, prowadzoną w jakikolwiek sposób i w jakimkolwiek zakresie, za nieuzasadnioną i szkodliwą. Pożądane jest natomiast ujawnienie procesów kształtowania się cen w drodze rozbudowy obrotów giełdowych. Zjazd przekazuje Stałej Komisji Porozumiewawczej Izb Przemysłowo-Handlowych, Rolniczych i Rzemieślniczych zbadanie zagadnienia wzmożenia obrotów artykułami rolniczemi na giełdach, jak również ustalenie planu dalszej — w sprzyjających okolicznościach — rozbudowy aparatu giełdowego w Polsce.

Równocześnie Zjazd wyraża dezyderat przekazania nadzoru nad giełdami instytucjom samorządu gospodarczego.

V.

Zagadnienia, związane z obrotem artykułami przemiałowemi, mlekiem, przy aprowizowaniu miasta, oraz mięsem, jako szczególnie skomplikowane, wymagają specjalnych studjów. Zjazd przekazuje je do załatwienia Stałej Komisji Porozumiewawczej Izb.

UCHWAŁY, POWZIĘTE NA PODSTAWIE REFERATU p. t. „ORGANIZACJA I STANDARYZACJA EKSPORTU ROLNEGO".

(1) Jednym z głównych celów polskiej polityki handlowej winno być systematyczne powiększanie naszego wywozu na rynki światowe. Z uwagi na to, że produkcja rolnicza jest jednym z największych działów gospodarki narodowej, dążyć należy do ilościowego powiększenia eksportu rolniczego.

(2) Wzmożenie eksportu rolniczego uzależnione jest od dostosowania towarów, na eksport przeznaczonych, do wymagań odbiorców zagranicznych, co jest do osiągnięcia — między innemi — w drodze sharmonizowania organizacji eksportu rolnego z organizacją produkcji rolnej.

(3) W tym celu organizacje rolnicze w miarę potrzeby będą powoływały odpowiednie związki producentów dla wprowadzenia jednolitych metod produkcji, ujednolicanie gatunków, odmian itp. Przy ustaleniu metod, mających na celu jakościowe podniesienie produktów rolnych, wskazane jest porozumienie zainteresowanych samorządów gospodarczych.

(4) Instrumentem, współdziałającym w kierunku powiększenia wywozu niektórych artykułów rolnych, może być standaryzacja wywozu, uzględniająca wymagania rynków zbytu oraz strukturę polskiej produkcji i handlu.

(5) W pewnych dziełach eksportu rolnego pożądane jest zastępowanie wywozu surowców, wywozem półfabrykatów lub artykułów gotowych. Celem przygotowania odpowiedniego podłoża, wskazana jest powolna ewolucja w dziedzinie produkcji w odpowiednich działach, jak również tworzenie niezbędnych zakładów przetwórczych, względnie pomocniczych, jak np. dotuczarnie, rzeźnie itp. W urządzeniach tych pożądane jest możliwie najszersze zainteresowania kapitału prywatnego, angażowanie zaś kapitałów publicznych tylko w wyjątkowych wypadkach.

(6) Zjazd zaleca ostateczne sprecyzowanie poglądu zainteresowanych samorządów gospodarczych: a) na zagadnienie nadzoru państwowego nad standaryzacją wywozu produktów rolnych, b) na sprawę przekazania nadzoru tego organom samorządu gospodarczego. Sprawa ta pozostaje powierzona Stałej Komisji Porozumiewawczej Izb Przemysłowo-Handlowych, Rolniczych i Rzemieślniczych, wyłonionej przez Zjazd.

(7) Zjazd uważa za pożyteczne istnienie branżowych związków eksporterów, w skład których wchodziłyby również reprezentacje rolniczych i handlowych organizacyj, celem zapewnienia współpracy tych czynników w zakresie organizacji eksportu rolniczego.

(8) Zjazd zwraca uwagę na konieczność rozwiązania zagadnienia finansowania eksportu celem umożliwienia handlowi eksportowemu objęcia bezpośredniej gostji na rynkach zbytu i podniesienia jego zdolności konkurencyjnej. Zjazd uważa, iż jest to jedna z nielicznych dziedzin, które nadają się do finansowania z funduszów publicznych.

(9) Środki, przeznaczone z funduszów publicznych na popieranie eksportu, winny być zużywane odnośnie eksportu rolniczego na: a) finansowenie wywozu pionierskiego, oraz b) na zwalczanie konkurencji na rynkach zbytu. Dyspozycja tym funduszem winna być elastyczna i spoczywać w ręku organu, w skład którego weszliby przedstawiciele samorządów gospodarczych a w szczególności Izb Rolniczych i Handlowo-Przemysłowych.

(10) Jednym z czynników, ułatwiających rozwój handlu eksportowego, jest organizowanie ubezpieczeń eksportowych.

WIADOMOŚCI Z GDYNI

OBROTY PORTOWE W KWIETNIU.

W miesiącu kwietniu b. r. ruch statków w porcie gdyńskim zwiększył się znacznie w porównaniu z poprzednim miesiącem i wynosił: na wejściu 282 statki o pojemności 216.924 n. r. t., na wyjściu 270 statków o pojemności 215 956 n. r. t. W tym samym miesiącu ubiegłego roku ruch statków wynosił 255 jednostek i 207.636 n. r. t. na wejściu oraz 251 jednostek i 198.704 n. r. t. na wyjściu. Ożywienie się frekwencji statków przypisać należy ożywieniu wiosennemu oraz coraz częstszemu kierowaniu na Gdynię ładunków drobnicowych przez co port nasz stał się portem przystaniowym dla całego szeregu nowych linji żeglugowych.

Podług poszczególnych bander, ruch statków w miesiącu kwietniu br. przedstawiał się następująco:

	Na wejściu		Na wyjściu	
	statków	n. r. t.	statków	n. r. t.
Polska	34	44.778	36	50.961
W. M. Gdańsk	10	772	10	772
Anglja	6	11.023	6	9.690
Danja	33	23.393	33	24.470
Estonja	20	12.477	17	10.736
Finlandja	9	4.784	9	4.784
Francja	2	1.817	2	1.817
Grecja	3	7.219	1	2.292
Holandja	7	3.218	7	3.218
Łotwa	7	9.907	7	8.862
Niemcy	49	20.804	45	20.531
Norwegja	14	12.896	13	12.914
St. Zjednoczone Ameryki	2	5.207	3	9.308
Szwecja	86	57.529	81	55.802
Razem	282	216.924	270	215.956

Bandera polska zajęła w miesiącu sprawozdawczym drugie miejsce, po banderze szwedzkiej, podczas gdy w miesiącu poprzednim zajmowała pierwsze miejsce.

Średni tonaż statków w kwietniu wynosił 784,1 n. r. t. średnia ilość statków w porcie 25, zaś średni czas postoju statków w porcie 54,2 godziny.

Obót ogólny towarowy w porcie wynosił w kwietniu 378.418 ton, z czego 348.942 ton przypada na eksport i 29.476 ton na import. W porównaniu z kwietniem zwiększył się obrót towarowy o 58.677 ton czyli o 18,3%, co przypisać należy wzmożonym przeładunkom w eksporcie.

W porównaniu z tym samym miesiącem poprzedniego roku spadek ogólnych obrotów towarowych wynosi 5,6%, przyczem szczególnie silny jest spadek importu, wynoszący około 33%, podczas gdy eksport zmniejszył się tylko o około 5%. Spadek obrotów towarowych portu gdyńskiego w roku bieżącym, w porównaniu do roku poprzedniego, występuje jako zjawisko równoległe do spadku obrotów w naszym handlu zagranicznym, który szczególnie w imporcie kurczy się bardzo silnie.

W eksporcie, który wynosił w miesiącu kwietniu 348.942 ton (292.927 ton w marcu) zanotowano wzrost przeładunku węgla, bekonów, ryżu wyłuszczonego, mąki ryżowej, ziemniaków, nawozów azotowych oraz celulozy. W kwietniu przeszły również większe ilości melasy nienotowane w poprzednim miesiącu. Spadł natomiast w porównaniu z marcem wywóz cukru, koksu, szyn kolejowych, cynku, wyrobów metalowych oraz papieru w tranzycie.

Import w ilości 29.476 ton (26.544 ton w marcu) wykazywał nadal niski poziom w porównaniu z poprzednim rokiem. Z poszczególnych artykułów w imporcie wzrósł w kwietniu przywóz ryżu surowego, owoców świeżych, tytoniu, olejów, żywicy, wyrobów metalowych, bawełny i wełny. Prze-

szły również większe ilości żużli Thomasa. Spadł natomiast import kawy, kakao i herbaty, śledzi solonych, złomu, wyrobów metalowych, maszyn i aparatów oraz samochodów i ich części.

Obroty towarowe w kwietniu 1932 r.

Eksport		*Import*	
ryż wyłuszczony	1.416	ryż surowy	14.228
mąka ryżowa	1.075	owoce świeże	4.058
ziemniaki	3.575	owoce suszone	313
cukier	4.659	kawa, kakao, herbata	473
bekony	5.274	tytoń	112
wędliny	929	napoje alkoholowe	9
drób bity	5	ryby mrożone	2
masło	4	śledzie solone	56
jaja	201	fosforyty	2
melasa	6.300	żużle Thomasa	2.600
węgiel	302.341	tłuszcze zwierz.	13
bunker	12.774	skóry	313
koks	650	oleje	108
sole potasowe	1.940	żywica	162
nawozy azotowe	5.438	kauczuk	2
szyny kolejowe	25	wyroby gumowe	11
cynk	144	saletra	3
wyroby metalowe	60	złom	3.810
papier	709	miedź	46
wyroby włókniste	45	wyroby metalowe	199
celuloza	296	maszyny i części	32
owoce świeże	153	samochody i części	23
sól kuchenna	325	papier	533
różne	404	bawełna	1.178
Razem	348.942	wełna	488
		różne	702
		Razem	29.476

Ruch pasażerski w porcie ożywił się w związku z sezonem wiosennym i wynosił 247 osób na wejściu i 412 osób na wyjściu.

SYTUACJA GOSPODARCZA W KWIETNIU.

W Gdyni miesiąc kwiecień przyniósł dość poważne odprężenie na rynku pieniężnym. Przyczyniło się do tego w pierwszym rzędzie uzyskanie pożyczki w kwocie 2 milj. zł w Banku Zachodnim przez Komisarjat Rządu, wobec czego napór Komisarjatu Rządu na tutejsze banki był minimalny. W powiatach nadmorskich sytuacja nadal była ciężka w związku z trudnem położeniem rolników, którzy nie posiadają zapasów zboża i muszą kupować go na zasiew. Położenie kas komunalnych było wskutek tego ciężkie, gdyż odpływ wkładów był w dalszym ciągu silny.

W kwietniu zaprotestowano w Gdyni ogółem 919 sztuk weksli na sumę 237.880,18 zł, co w stosunku do poprzedniego miesiąca wykazuje spadek tak ilościowy (o 16 sztuk), jak i sumaryczny (o 27.475,76 zł.) W tu-

tejszym Oddziale Banku Polskiego zaprotestowano w miesiącu sprawozdawczym 4% weksli płatnych w kwietniu, wobec 2,81% w miesiącu poprzednim. Skup walut zagranicznych i dewiz wzrósł w porównaniu z marcem i wynosił w kwietniu 3.821 tys. zł.

W przemyśle zaznaczyła się pewna poprawa w stosunku do poprzedniego miesiąca, w związku z ożywieniem sezonowem. Wartość produkcji fabryk krzeseł wynosiła 80 tys. zł., z czego na eksport wywieziono wyrobów wartości 37 tys. zł. Gdyńska Olejarnia była nieczynna z powodu przebudowy zakładów przemysłowych. Łuszczarnia Ryżu sprowadziła w kwietniu 14.228 ton ryżu niełuszczonego, wywiozła zaś 3.624 ton ryżu łuszczonego i mąki ryżowej.

Tartaki pracowały nadal słabo, cegielnie były częściowo tylko zatrudnione. Przemysł budowlany nie rozpoczął jeszcze w kwietniu sezonu, z powodu ogólnego zastoju. Tutejszy oddział Banku Polskiego rozporządza kredytem budowlanym w kwocie 350.000 zł., z którego będzie udzielał pożyczek na budowę drewnianych domków, w kwotach nieprzekraczających 4.000 zł. Pierwszeństwo w uzyskaniu pożyczek będą mieli petenci budujący małe domki mieszkaniowe.

W handlu zaznaczyło się pewne sezonowe ożywienie, szczególnie w branży manufakturowej i konfekcyjnej. W stosunku do poprzedniego miesiąca wzrost obrotów w powyższych branżach wynosił około 30%. Natomiast obroty w branży artykułów spożywczych wykazały spadek o około 25%. Ceny na przetwory zbożowe wzrosły o 10 do 15%, mimo to cena chleba utrzymała się na niezmienionym poziomie. Tendencje zniżkowe wykazały ceny na wino, mydło i towary kolonjalne.

DZIAŁALNOŚĆ POLSKIEJ FLOTY HANDLOWEJ.

W miesiącu kwietniu b. r. statki polskich przedsiębiorstw żeglugowych przewiozły ogółem około 76.350 ton towarów. Z poszczególnych przedsiębiorstw „Żegluga Polska" przewiozła w kwietniu 31.741 ton, „Polbryt" 6.261 ton bez importu z Anglji), „Polskarob" 37.329 ton i „P. T. T. O." 1.019,5 ton. W porównaniu z poprzednim miesiącem ilość towarów przewiezionych pod banderą polską zmniejszyła się o około 12.000 ton, co przypisać należy zmniejszonym obrotom „Żeglugi Polskiej" oraz „Polbrytu".

W wywozie z Polski przewiozła polska flota handlowa w kwietniu 70.829 ton, w przywozie do Polski około 2.971,5 ton, w przewozie między portami zagranicznemi około 2.550 ton. Powyższe cyfry wskazują, iż flota nasza obsługuje w przeważnej mierze nasz handel eksportowy, idący przez porty polskie, natomiast brak jej jest ładunków powrotnych do Gdyni i Gdańska, jak również frachtów między obcymi portami.

Statki „Żeglugi Polskiej" przewiozły ogółem w kwietniu 31.741 ton towarów, z czego 27.156 ton w wywozie z Polski, 2.035 ton w przywozie do Polski i 2.550 ton w przewozie między portami zagranicznemi. W kwietniu statki „Żeglugi Polskiej" odbyły 19 podróży, zawijając do następujących portów: Gdynia, Gdańsk, Rouen, Brema, Göteborg, Gelfe, Kolding, Norrköping, Halstavik, Amsterdam, Aleksandria, Antwerpja, Oran, Tallinn, Helsingfors, Rotterdam, La Pallice, Nantes, Hangö, Gandawa. W eksporcie przewożono węgiel, drzewo, cukier i drobnicę, w imporcie wyłącznie drobnicę. W przewozie między portami zagranicznymi przewożono jedynie węgiel.

Statki „Polsko-Brytyjskiego Tow. Okrętowego" przewiozły w kwietniu z Polski do Anglji 6.261 ton towarów, z czego 4.153 ton z Gdyni i 2.108 ton z Gdańska. Większe ładunki stanowiły bekony i szynki, drzewo i ziemniaki. W marcu przewieziono w imporcie do Polski z Anglji 1.947 ton towarów, z czego 360 ton do Gdyni i 1.587 ton do Gdańska.

Statki „Polsko-Skandynawskiego Tow. Transportowego „Polkarob" przewiozły w kwietniu 37.329 ton węgla w eksporcie z Polski. Z powyższej ilości wywieziono do Szwecji 19.393 ton, do Norwegji 11.456 ton, do Danji 6.480 ton. Statki „Polskarob" odbyły w kwietniu 13 podróży zawijając do Gdyni, Malmö, Limhamn, Kristiansand, Karlskrony, Sarpsborg, Drammen, Göteborg, Oslo, Kopenhagi i Aarhus. W porównaniu z poprzednim miesiącem zwiększyła się ilość przewiezionych ładunków oraz odbytych podróży.

Statki Linji Gdynia—Ameryka (P. T. T. O.) odbyły w kwietniu 2 podróże do Ameryki i 2 podróże z Ameryki do Europy. Do Ameryki przewieziono 332 pasażerów, 83 ton towarów i 945 worków poczty. Z Ameryki do Europy przewieziono 180 pasażerów, 936 ton towarów i 1.364 worków poczty.

RYNEK FRACHTOWY W KWIETNIU 1932 R.

Frachtowania na rynku węglowym ożywiło się w kwietniu w przeciwieństwie do marca, jednakże stawki frachtowe pozostały nadal niskie, a nawet do Włoch uległy dalszej zniżce.

Z większych kontraktów jest do zanotowania kontrakt na około 50.000 ton do Stockholm (Gefle District), kontrakt ten został zawarty przez szwedzkiego armatora po bardzo niskiej stawce. Dalej zafrachtowano około 45.000 ton do Roennskaer (Szwecja). Pozatem sprzedano do Finlandji poważne ilości węgla, który jednak w większości jest dotychczas niezafrachtowany. Dotychczas zafrachtowano jedynie 40/50.000 ton do Koivistu przez niemieckiego armatora i to po stawce sh 3/7 za tonę.

Stawki frachtowe podajemy bez zobowiązania jak następuje:

ca. 3000	ton	Helsingfors		4/—	5000	ton	Antwerpen	3/6
2000	„	„		4/3	2600	„	Rouen	5/4
2700	„	Oxelösund		4/—	1000	„	Le Havre	Fr. 29.00
3000	„	Stokholm		4/—	1300	„	Dunkierka	„ 28.00
2500	„	Gothenburg		4/—	2500	„	St. Nazaire	6/6
2700	„	Drammen		4/9	5000	„	Genua	7/10½
3000	„	Kopenhagen	Kr.	3.40	7000	„	„	7/6
1500	„	„	„	4.00	5000	„	Venecja	9/—
3500	„	Antwerpen		4/1½	5000	„	Buenos Aires	9/9

D r z e w o. Również w kwietniu frachtowanie drzewa do Anglji w porównaniu z poprzedniemi latami było bardzo ograniczone. Większe ilości załadowano do obsługiwanych przez linje regularne portów: London, Hull, Tyne Dock oraz do portów zachodniego wybrzeża Manchester, Liverpool, Garsto i Preston. Stawki frachtowe utrzymywały się mniejwięcej na tym samym poziomie co w zeszłym miesiącu, t. zn.

około sh 30/— za Std. Baltwood net do Londynu
około sh 34/— za Std. Baltwood gross do Hullu

Jedynie do Zach. Anglji stawki frachtowe ze względu na dużą podaż tonażu były niższe o około sh 2/— za Std.

Poza ładunkami linjowemi zafrachtowano następujące partje:
1600 load podkładów sosnowych po sh 9/7½ do Southampton
ok. 350 Std. D. B. B. po sh 35/3 do Southampton
ok. 170 Std. D. B. B. po sh 49/— do Newry Town.

Podaż drzewa do Holandji pozostawała niestety nadal bardzo ograniczona Wyekspedjowano kilka statków z dębowemi podkładami do Amsterdamu Rietlanden, które w większości zabrano po stawkach kontraktowych. Dla ładunków tych panuje na rynku, zwłaszcza w kołach skandynawskich armatorów, pewna niechęć, która jest powodowana prawdopodobnie nieprzychylnemi informacjami The Baltic and International Maritime Conference o wysokiej wadze tych podkładów. Żądania niektórych armatorów wychodziły daleko poza osiągalne obecnie stawki frachtowe. Dlatego też osiągnięto dla jednego statku 1.400 ton, za ładunek prompt, stawkę Hfl. 5.25.

Kilka ładunków drzewa dębowego po 100 cbm jak również mniejsze partje D. B. B. zakontraktowano po dotychczasowych stawkach dla statków linjowych.

Frachtowanie do Francji, które w pierwszych dniach kwietnia wykazało pewne ożywienie, gdyż zakontraktowano statek na 650 Std. po sh 24/— w złocie za Std., zmniejszyło się w ciągu kwietnia na skutek trudności kontyngentowych i ustało prawie zupełnie pod koniec zeszłego miesiąca. Również statki linjowe nie mogły otrzymać dostatecznego kompletunku drzewa i musiały zawijać do innych portów dla kompletowania swego ładunku.

Do Belgji zafrachtowano w kwietniu tylko mniejsze partje D. B. B. Stawki były sh 21/— w złocie za Std. dla D. B. B. i sh 7/— w złocie za cbm dla dębiny. Do Północnej Afryki zafrachtowano częściową partję około 350 Std. D. B. B. po sh 62/— papierowych za Std.

Rynek zbożowy wykazywał jedynie pewne ożywienie w kierunku do Rotterdamu, dokąd poza statkami linjowemi zafrachtowano kilka statków od 1000 do 1500 ton. Stawki wahały się około Hfl. 2,80 za 1000 kg. Do Antwerpji zafrachtowano kilka statków pod ładunek mieszany, głównie dla zboża luzem po sh 4/— w złocie za 1000 kg, jednakże podaż zboża zmniejszyła się. W kołach załadowców zboża sądzą, że przed nowym sezonem eksportowym większych partyj nie będzie się frachtowac. Jedynie drobne ładunki frachtuje się na żaglowce po sh 7/— papierowych dla żyta luzem przeznaczonego do duńskich portów prowincjonalnych położonych nie wyżej na północ jak Aarhus.

W zeszłym miesiącu spodziewano się pewnego ożywienia przy frachtowaniu eksportowych ładunków kartofli, co jednak ze względu na ograniczony eksport prawie zupełnie zawiodło. Mniejsze partje do 200 ton wysyłano statkami linjowemi do Londynu i Hull. Pozatem zafrachtowano nieliczne partje kartofli, przyczem stawki frachtowe utrzymywały się na bardzo niskim poziomie. Między innemi zawarto kontrakt na około 600 ton ziemniaków do Portsmouth po sh 9/3, o Southampton i Portsmouth, dwa porty sh 10/3.

NOWY STATEK POLBRYTU.

Dnia 30 kwietnia r. b. spuszczono na wodę w stoczni w Elsinore (Elsinore Shipbuilding and Engineering Co.) zamówiony w lecie 1931 r. nowy statek Polsko-Brytyjskiego Tow. Okrętowego w Gdyni — „Lwów".

Wymiary omawianego statku są następujące: dłuż między pionami 262 stóp, szerokość 39 stóp 3 cale, głębokość 17 stóp 1 cal. Statek jest ochronno-pokładowiec (shelter-deck) i posiada pomieszczenia dla 12 pasażerów oraz dla 115.000 stóp sześc. towaru, z czego 50.000 stóp przechowywanych być może w specjalnych ładownicach chłodniczych. Maszyny typu Lentz Standard o sile 1,375 i. h. p. pozwalają rozwijać szybkość 12 węzłów. „Lwów" oddany będzie do eksploatacji na początku czerwca rb.

PRZEPISY POLICYJNO-PORTOWE.

Dyrektor Urzędu Morskiego w Gdyni ogłosił w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim z dn. 15. IV. 1932 r. Nr. 9, rozporządzenie treści następującej:

„Na podstawie art. 4, 6 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz marynarki handlowej (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 366) rozporządzam co następuje:

§ 1.

§ 12 rozporządzenia z dnia 3 października 1930 r. o przepisach policyjno-portowych w porcie handlowym w Gdyni (Pom. Dz. Woj. Nr. 30, poz. 3) otrzymuje następujące brzmienie:

„W wypadku, gdy według zdania pilota manewrowanie statkiem bez pomocy holownika naraża na niebezpieczeństwo którąkolwiek z jednostek pływających, nadbrzeże lub inne urządzenia portowe, względnie hamuje lub przeszkadza ruchowi i manewrom innych statków, czy też zbytnio przedłuża manewry statku pilotowanego, kapitan tego ostatniego obowiązany jest na wezwanie pilota użyć pomocy holownika względnie holowników".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim. Jednocześnie traci moc obowiązującą § 12 rozporządzenia z dnia 3 października 130 r.

ODJAZDY STATKÓW Z GDYNI I GDAŃSKA.

Sailings from Gdynia and Danzig — Schiffsabfahrten ab Gdynia und Danzig (Zmiany zastrzeżone — Sailings subject to change without notice — Änderungen vorbehalten).

Do portów bałtyckich — do Tallinu i Helsingforsu
Baltic Ports — Tallinn — Helsingfors

P. P. „Żegluga Polska" — P. A. M.

S/S Frej — 10. V. z Gdyni — 14. V. z Gdańska
S/S Chorzów — 17. V. z Gdyni — 21. V. z Gdańska
S/S Frej — 24. V. z Gdyni — 28. V. z Gdańska

Do Rotterdamu — Rotterdam

P. P. „Żegluga Polska" — P. A. M.

S/S Tczew — 10. V. z Gdyni — 13. V. z Gdańska
S/S Śląsk — 17. V. z Gdyni — 20. V. z Gdańska
S/S Tczew — 31. V. z Gdyni — 3. VI. z Gdańska

Uwaga: S/S Śląsk i S/S Frej przyjmują pasażerów do Tallinu, Helsingforsu, Rotterdamu i z powrotem.

Notice: S/S Śląsk and S/S Frej take passangers to and from Tallinn, Helsingfors and Rotterdam.

Do Rotterdamu i Antwerpji
Rotterdam and Antwerp

Ferdynand Prowe, Gdynia

S/S Castor 14. V. z Gdyni
S/S Ceres — 21. V. z Gdyni
S/S Ibis — 28. V. z Gdyni
S/S Castor — 4. VI. z Gdyni

Do Hamburga — Hamburg

Ferdynand Prowe, Gdynia

S/S Rival — 13. V. z Gdyni
S/S Brake — 16. V. z Gdyni
S/S Hinrich — 20. V. z Gdyni
S/S Amrun — 23. V. z Gdyni
S/S Gertrud — 27. V. z Gdyni

Do Kopenhagi (Copenhagen)

F. G. Reinhold Ltd.

S/S Jacobsen — ca (about) 10. V. z Gdańska

Do Londynu — London

Polsko-Brytyjskie Tow. Okrętowe S. A.
(Polish-British Steamship Co. Ltd.)

S/S Premjer — 25. V. z Gdańska
S/S Premjer — 26. V. z Gdyni
S/S Premjer — 8. VI. z Gdańska
S/S Premjer — 9. VI. z Gdyni

Polska Zjednoczona Korporacja Bałtycka
(United Baltic Corporation)

S/S Baltonia — 19. V. z Gdyni

Do Hull

Polsko-Brytyjskie Tow. Okrętowe S. A.
(Polish-British Steamship Co. Ltd.)

S/S Łódź — 18. V. z Gdańska
S/S Łódź — 19. V. z Gdyni
S/S Rewa — 25. V. z Gdańska
S/S Rewa — 26. V. z Gdyni

Do Manchester — Liverpool — Swansea

F. G. Reinhold Ltd.

S/S Hjortholm — 14. V. z Gdańska

Do Kopenhagi i portów francuskich
Copenhagen and French Ports

F. G. Reinhold Ltd.

S/S Tiber — 16. V. z Gdyni

Do Nowego Yorku i Filadelfji
New York and Philadelphia

American Scantic Line

S/S Cliffwood — 14. V. z Gdyni
S/S Argosy — 27. V. z Gdyni
S/S Sagaporack — 3. VI. z Gdyni

Uwaga: Statki „American Scantic Line" przyjmują towary i pasażerów do i z portów atlantyckich Stan. Zjedn. Am. Półn.

Notice: Regular Cargo and Passanger Service between U. S. A. Atlantic Ports and Gdynia/Danzig.

Do Stavanger — Bergen — Trondheim i zachodnio norweskich portów
Stavanger — Bergen — Trondheim and West-Norway Ports

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Jaederen — ca 18. V. z Gdańska
S/S Jaederen — ca 23. V. z Gdyni

Do Oslo i wschodnio norweskich portów (Arendal — Grimstad)
Oslo and East-Norway Ports (Arendal — Grimstad)

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Akershus — ca 23. V. z Gdańska
S/S Akershus — ca 27. V. z Gdyni

Do Gothenburga i zachodnio-szweckich portów oraz Lubeki
Gothenburg — West-Swedish Ports — Lübeck

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Jaederen — ca 18. V. z Gdańska
S/S Jaederen — ca 23. V. z Gdyni

Do Malagi — Kartageny — Alicante — Walencji — Tarragony — Barcelony — Marsylji — Genui — Livorno — Neapolu — Catanji — Mesyny — Palermo.

Malaga — Cartagena — Alicante — Valencia — Tarragona — Barcelona — Marseilles — Genoa — Leghorn — Naples — Catania — Messina — Palermo.

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Frisia — ca 22. V. z Gdyni
S/S Frisia — ca 23. V. z Gdańska

Do Algieru — Egiptu — Palestyny — Syrji — Turcji — Grecji — portów Morza Czarnego.

Algeria — Egypt — Palestine — Syria — Turkey — Greece — Black Sea Ports.

Bergenske Baltic Transports Ltd.

(Piraeus — Istanbul — Konstanca — Beyrouth — Jaffa — Aleksandria).

S/S Blaland — ca 24. V. z Gdyni
S/S Blaland — ca 25. V. z Gdańska

Do Rio de Janeiro — Santos — Buenos Aires.

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Bore IX — w końcu maja z Gdańska
End of May from Danzig

Do Karlskrony i Kalmaru
Carlskrona and Kalmar

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Borgholm — 15. V. z Gdyni
S/S Borgholm — 18. V. z Gdańska
S/S Borgholm — 18. V. z Gdyni

ODJAZDY STATKÓW DO GDYNI I GDAŃSKA.

(Statki oczekiwane).

Homeward Sailings to Gdynia and Danzig.
Schiffsabfahrten nach Gdynia und Danzig.
(Zmiany zastrzeżone — Sailings subject to change without notice — Änderungen vorbehalten).

Nowy York (Filadelfja) — Gdynia
New York — Philadelphia — Gdynia

American Scantic Line

z Nowego Yorku — S/S Sagaporack — 7. V.
z Nowego Yorku — S/S Minnequa — 21. V.
z Nowego Yorku — S/S Scanpenn — 9. VI.

Oczekiwane w Gdyni — Due to arrive Gdynia:

S/S Argosy — 14. V. z Nowego Yorku i Filadelfji
S/S Sagaporack — 21. V. z Nowego Yorku i Filadelfji
S/S Minnequa — 4. VI. z Nowego Yorku i Filadelfji

Nowy York — Gdynia
New York — Gdynia

Linja Gdynia — Ameryka
(Gdynia America Line)

z Nowego Yorku — S/S Pułaski — 13. V.

Hamburg — Gdynia

Ferdynand Prowe, Gdynia

z Hamburga — S/S Hinrich — 15. V.
z Hamburga — S/S Gertrud 25. V.

Oczekiwane w Gdyni — Due to arrive Gdynia:

S/S Rival — 13. V.
S/S Brake — 16. V.
S/S Hinrich — 20. V.
S/S Amrum — 23. V.
S/S Gertrud — 27. V.

Rotterdam — Antwerpja (Antwerp) — Gdynia

Ferdynand Prowe, Gdynia

Oczekiwane w Gdyni — Due to arrive Gdynia:

S/S Castor — 14. V.
S/S Ceres — 21. V.
S/S Ibis — 28. V.
S/S Castor — 4. VI.

Rotterdam — Gdynia

P. P. „Żegluga Polska" — P. A. M.

z Rotterdamu — S/S Śląsk — 13. V.
z Rotterdamu — S/S Tczew 20. V.
z Rotterdamu — S/S Śląsk — 27. V.
z Rotterdamu — S/S Tczew — 10. VI.

Porty francuskie — Kopenhaga — Gdynia
French Ports — Copenhagen — Gdynia

F. G. Reinhold Ltd.

Oczekiwane w Gdyni — Due to arrive Gdynia:

S/S Tiber — 16. V.

Londyn (London) — Gdańsk (Danzig) — Gdynia

Polsko-Brytyjskie Tow. Okrętowe S. A.
(Polish-British Steamship Co. Ltd.)

z Londynu — S/S Premjer — 19. V.
z Londynu — S/S Premjer — 2. VI.

Hull — Gdańsk (Danzig) — Gdynia

Polsko-Brytyjskie Tow. Okrętowe S. A.
(Polish-British Steamship Co. Ltd.)

z Hull — S/S Rewa — 19. V.
z Hull — S/S Łódź — 26. V.

Tallinn — Helsingfors — Gdynia — Gdańsk (Danzig)

P. P. „Żegluga Polska" — P. A. M.

S/S Chorzów — 12. V. z Tallinn — 14. V. z Helsingfors
S/S Frej — 19. V. z Tallinn — 21. V. z Helsingfors
S/S Chorzów — 26. V. z Tallinn — 28. V. z Helsingfors
S/S Frej — 2. VI. z Tallinn — 4. VI. z Helsingfors

Karlskrona — Gdynia — Zoppot — Gdańsk (Danzig)

Bergenske Baltic Transports Ltd.

z Karlskrony — S/S Borgholm 16. V.
z Karlskrony — S/S Borgholm 4. VI.

Morze Śródziemne — Gdynia — Gdańsk
Mediterranean Sea — Gdynia — Danzig

Bergenske Baltic Transports Ltd.

z Sycylji — from Sicily

S/S Frisia
Catania — ca 4. V.
Messina ca 3. V.
Palermo — ca 6. V.

S/S Bothia
Catania — ca 9. V.
Messina — ca 10. V.
Palermo — ca 11. V.

z Hiszpanji — from Spain

S/S Caledonia
Gandia — ca 6. V.
Valencia — ca 7. V.
Cartagena — ca 10. V.

S/S Bernicia
Gandia — ca 16. V.
Valencia — ca 17. V.
Cartagena — ca 19. V.

z Italji — from Italy

S/S Scandinavia
Genua ca 9. V.
Catania — ca 18. V.
Messina — ca 17. V.
Palermo — ca 19. V.

S/S Canadia
Gandia — ca 26. V.
Valencia — ca 27. V.
Cartagena — ca 30. V.

Porty Golfu — Gdynia
Golf Ports — Gdynia

Bergenske Baltic Transports Ltd.

	New Orleans Galveston/Houston	Savannah
M/S Blankaholm	w I połowie maja 1-st Half of May	21. V.
M/S Mexicano	w II połowie maja 2-nd Half of May	—
M/S Stureholm	w I połowie czerwca 1-st Half of June	—
M/S Tampa	w II połowie czerwca 2-nd Half of June	—

New Orleans — Galveston — Houston — Gdynia

F. G. Reinhold Ltd.

S/S Deleware — w połowie maja
about middle of May
S/S Maine — w I połowie czerwca
about first half of June

Buenos Aires — Gdańsk (Danzig)

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Bore VIII. — koniec kwietnia/początek maja
End of April/Beginning of May

Rio de Janeiro — Gdańsk (Danzig) — Gdynia

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Bore VIII. — w połowie maja
Half of May

Zachodnie Maroko — Gdańsk
West Morocco — Danzig

Bergenske Baltic Transports Ltd.

S/S Bilbao lub (or) Subst. — ca 15. V.

Aleksandrja (Alexandria) — Gdańsk (Danzig) — Gdynia.

Bergenske Baltic Transports Ltd.

M/S Blaland — ładuje (loads) 1—5. V.
M/S Hemland — ładuje (loads) 15—20. V.
M/S Erland — ładuje (loads) 1—5. VI.

Kopenhaga — Gdańsk
Copenhagen — Danzig

F. G. Reinhold Ltd.

S/S J. C. Jacobsen — ca (about) 10. V.

Bordeaux — La Pallice — Le Havre — Dunkierka — Gdańsk
Bordeaux — La Pallice — Havre — Dunkirk — Danzig

F. G. Reinhold Ltd.

	z (from) Bordeaux/La Pallice	z (from) Havre/Dunkirk
S/S Halfdan	19./20. V.	14./17. V.
S/S Seine	9./10. V.	24./26. V.

Manchester — Liverpool — Swansea — Gdańsk (Danzig)

F. G. Reinhold Ltd.

	ładuje (loads at) Manchester ca (about)	ładuje (loads at) Liverpool ca (about)	ładuje (loads at) Swansea ca (about)
S/S Katholm	2./3. V.	4./10. V.	12./13. V.
S/S Knud	9./10. V.	11./18. V.	20./21. V.

WIADOMOŚCI MORSKIE

UNIFIKACJA PRZEPISÓW PORTOWYCH W DANJI.

W ostatnim czasie ogłoszone zostały w Danji jednolite przepisy dla żeglugi na wejściu i na wyjściu z portów duńskich. Nowe przepisy regulują sprawę godzin roboczych w portach przy wyładowaniu i załadowaniu towarów, załadunek i wyładunek materjałów wybuchowych oraz innych niebezpiecznych towarów, unieruchamianie statków, używanie urządzeń portowych i instalacyj, odpowiedzialność za szkody wyrządzone etc.

Ponieważ dotychczas każdy port miał odmienne przepisy i zwyczaje, omawiana unifikacja stanowi duże ułatwienie dla żeglugi i handlu morskiego. —

WIADOMOŚCI CELNE, EKSPORTOWE I IMPORTOWE

KONTYNGENTY NA MAJ I CZERWIEC 1932.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Gdyni podaje do wiadomości, że ustaloną została na miesiąc maj i czerwiec b. r. lista kontyngentów na towary zakazane do przywozu od dnia 1. stycznia 1932 r. rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21. XII. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111 z 1931 r.) oraz z dnia 8. II. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9 z 1932 r.)

Podania o przywóz towarów zakazanych do przywozu powyższemi rozporządzeniami należy składać w tutejszej Izbie Przemysłowo-Handlowej na przepisowych formularzach. Firmy, mające swą siedziebę w Grudziądzu, mogą składać odnośne podania za pośrednictwem Przedstawicielstwa Izby w Grudziądzu, mające zaś swą siedzibę w Toruniu — za pośrednictwem Przedstawicielstwa Izby w Toruniu.

Do podania należy ewentualnie dołączyć fakturę wzgl. fakturę proforma oraz uwierzytelniony odpis świadectwa przemysłowego na rok 1932, o ile odpisu takiego nie dostarczono Izbie w I. kwartale. Do podań

o przywóz z Austrji musi być dołączona faktura, poświadczona przez austrjackie Ministerstwo Handlu i Komunikacji (Bundesministerium für Handel und Verkehr), zaś do podań o przywóz towarów z Czechosłowacji należy dołączyć fakturę, poświadczoną przez czechosłowackie Ministerstwo Przemysłu i Handlu w Pradze lub jego ekspozytury w Bratislavie lub Uzhorowie.

Podanie należy zaopatrzyć w znaczek stemplowy 3,— zł., a załączniki (z wyjątkiem kopji podania) po 50 gr. Opłatę administracyjną, która zależna jest od wartości przywożonych towarów, należy wpłacić do Kasy Izby względnie na konto w P. K. O. Nr. 204.415.

WYWÓZ BYDŁA DO SZWAJCARJI.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu ustaliło pismem HZ SW—975 z dn. 21 września 1931 r., uzupełnionem pismem HZ XXIX-2/303 z 26 stycznia 1932 r. warunki przy wywozie bydła do Szwajcarji.

W myśl decyzji Pana Ministra Przemysłu i Handlu, Ministerstwo Przemysłu i Handlu nadaje następujące brzmienie warunków przy wywozie bydła do Szwajcarji, kładąc duży nacisk na największą staranność przy wysyłce bydła na wymieniony rynek.

I.

1. Firmy handlowe, które pragną wywozić bydło do Szwajcarji winny złożyć w Ministerstwie Przemysłu i Handlu za pośrednictwem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych (urzędującej Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie):
   a) wyciąg z rejestru handlowego,
   b) potwierdzenie właściwej Iby Przemysłowo-Handlowej o wykupieniu świadectwa przemysłowego I. kategorji handlowej na dany rok bieżący,
   c) zaświadczenie o prowadzeniu ksiąg handlowych,
   d) zaświadczenie właściwej Izby Przemysłowo-Handlowej, że firma trudni się zawodowo hurtowym handlem bydła oraz o solidności kupieckiej firmy,
   e) deklarację, że firma zobowiązuje się do przestrzegania niniejszych przepisów i poddaje się kontroli,
2. Organizacje rolniczo-handlowe:
   a) statut,
   b) zaświadczenie właściwej Izby Rolniczej lub odpowiednich organizacyj rolniczych, ustalonych przez Ministerstwo Rolnictwa, że dana organizacja dysponuje odpowiednim materjałem bydła, nadającego się na eksport do Szwajcarji — i że posiada odpowiednie warunki finansowe.
   c) deklarację, że zobowiązują się do przestrzegania niniejszych przepisów i poddają się kontroli.
3. Hodowcy bydła po nadesłaniu:
   a) zaświadczenia właściwej Izby Rolniczej lub odpowiednich organizacyj rolniczych, ustalonych przez Ministerstwo Rolnictwa, że dysponują odpowiednim materjałem bydła, nadającego się na eksport do Szwajcarji,
   b) deklaracji, że zobowiązują się do przestrzegania niniejszych przepisów i poddają się kontroli.

II.

1. Ministerstwo Przemysłu i Handlu komunikować będzie listę eksporterów, zarejestrowanych na podstawie powyższych dokumentów Poselstwu R. P. w Bernie, które podawać ją będzie do wiadomości zainteresowanych sfer w Szwajcarji.

2. Ministerstwo Przemysłu i Handlu przesyłać będzie listę eksporterów zarejestrowanych na podstawie powyższych dokumentów Ministerstwu Rolnictwa, które zezwalać będzie lekarzom weterynarji na odprawę weterynaryjną bydła eksportowego do Szwajcarji tylko przez powyższe firmy.

III.

1. Sztuki bydła winny być dobrze opasione.

2. Dopuszcza się do wywozu tylko woły i jałówki, przyczem minimalna waga wołów wynosić może 550 kg., minimalna waga jałówek — 500 kg.

3. Wiek jałówek wynosić winien najwyżej 3 lata, wiek wołów najwyżej 4 lata.

4. Buhaje mogą być tylko wysyłane na specjalne zlecenie odbiorcy. Wiek buhajów wynosić winien najwyżej 4 lata i minimalna waga 600 kg.

IV.

1. Przed załadowaniem bydło winno być należycie wypoczęte, napojone i nakarmione.

2. Wagony, przeznaczone do transportu, winny być czyste, przesypane lub wysłane słomą.

3. Bydło winno być załadowane do wagonu w takiej ilości, aby mogło swobodnie położyć się.

4. Każda sztuka winna być uwiązana do haka lub kółka.

5. Buhajów nie można ładować razem z jałówkami.

6. Przy każdym transporcie winien jechać przez całą drogę konwojent, wyposażony w naczynie do pojenia, który ma na postojach bydło karmić i poić.

V.

1. Każdy transport winien być zameldowany Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie z podaniem miejsca i daty załadowania przed wysłaniem transportu.

2. Inspektor eksportowy winien sprawdzać wywożone do Szwajcarji transporty.

3. Z inspekcji Inspektora Eksportowego winna Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie składać sprawozdania Ministerstwu Przemysłu i Handlu co miesiąc.

4. O każdym transporcie winna Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie zawiadomić Poselstwo R. P. w Bernie.

5. O powyższych przepisach należy poinformować zainteresowanych eksporterów.

VI.

Eksporterzy, którzy nie podporządkują się niniejszem przepisom lub co do których stwierdzonem zostanie przez władze Ministerstwa Rolnictwa lub przez Izby Przemysłowo-Handlowe, że bydło wysyłane jest nieodpowiednie lub ładowane w nieodpowiedni sposób, mogą być skreślone z rejestru eksporterów.

ŚWIADECTWA POCHODZENIA PRZY EKSPORCIE DO RUMUNJI.

Stosownie do rozporządzenia rumuńskiego Ministerstwa Przemysłu i Handlu Nr. 37162/1932, z dniem 5 maja b. r. wszystkie artykuły wwożone do Rumunji powinny być zaopatrzone w świadectwo pochodzenia, wystawione przez właściwe Izby Przemysłowo-Handlowe lub Izby Rolnicze krajów eksportujących. Wymienione świadectwa pochodzenia nie wymagają żadnej wizy.

ANGIELSKI RYNEK ZIEMNIACZANY.

Ceny ziemniaków na rynku angielskim kształtowały się w końcu poprzedniego miesiąca następująco:

English (King Edward)	— 11/—	do	12/—	franco rynek hurtowy
(inne)	— 8/—	do	10/—	„ „ „
Polish (białe)	— 5/6	do	5/9	franco skład w dokach
(czerwone)	— 5 —	do	5/6	„ „ „
German (białe)	— 4/6	do	5/6	„ „ „
(czerwone)	— 5/—	do	5/6	„ „ „
Spanish New	— 20/—			

Ceny rozumieją się za 1 cwt. (50,80 kg).

RYNEK ZIEMNIACZANY W HOLANDJI.

W sprawie możliwości eksportu ziemniaków polskich do Holandji Konsulat R. P. w Rotterdamie komunikuje co następuje:

1) Sezon na import ziemniaków już minął. Obecnie na rynku tutejszym znajdują się ziemniaki maltańskie, a w niedługim czasie będą też i ziemniaki inspektowe hol., których cena tego roku będzie prawdopodobnie bardzo niska z powodu utrudnionego wywozu zagranicę, przyczem transporty ziemniaków z krajów b. odległych są w sezonie ciepłym bardzo niebezpieczne.

2) Na ziemniaki jadalne, wybrane, pierwszej jakości w workach, płaci się obecnie loco Rotterdam w hurcie od 3,50 do 4,00 Fl. za 100 kg.

3) Kontraktów kupna, podobnych jak w handlu zbożem, przy imporcie ziemniaków nie zawiera się. Firmy tutejsze płacą przy odbiorze towaru. Firmy, cieszące się dobrą opinją wogóle nie szykanują, jeżeli ziemniaki nadają się do konsumcji, t. j. są dokładnie przebrane, wszystkie mniejwięcej jednakowej wielkości i zdrowe. Zapłata wtedy nie napotyka na żadne trudności. Ponieważ jednak zdarzało się, że firmy polskie nadsyłały tutaj ziemniaki pastewne zamiast jadalnych, a także b. niedokładnie przebrane, wobec tego firmy tutejsze wolą, aby uniknąć sporów, odbierać towar w Polsce np. w Gdyni. Jest to jedyna metoda, która zabezpiecza eksportera polskiego od ewentualnych strat powstałych w razie zakwestjonowania towaru po przybyciu tego do Honlandji. Większe firmy holenderskie bez trudności godzą się na odbiór towaru w Polsce. Tak np. Intern. Fruit Co. w Rotterdamie, która w jesieni z. roku zakupiła w Polsce 18.000 ton ziemniaków, odebrała podobno zakupiony towar w Gdyni, gdzie nastąpiła zapłata przed załadowaniem na statki.

Gdyby jednak firma tutejsza kupowała cif Rotterdam, t. j. płaciła przy odbiorze, to w razie sporu o dopuszczalne lub niedopuszczalne odchylenia musiałaby firma polska wyznaczyć swego arbitra, firma holen-

derska swego. Obaj ci sędziowie wybierają trzeciego. Arbitraże ci rozsądzają spór. Specjalnych organizacyj arbitrażowych i utartych zwyczajów, jak to ma miejsce przy imporcie zboża, niema w handlu ziemniakami.

4) Transport ziemniaków z Polski do Holandji najtańszy i najpraktyczniejszy jest statkami z Gdyni do Rotterdamu. Fracht wynosi ca zł 6,50 za 100 kg.

5) Każda przesyłka musi być zaopatrzona w świadectwo zdrowia, wystawione przez oficjalny polski instytut badania zdrowia roślin i t. p. W świadectwie musi być wymienione, że ziemniaki wyrosły na przestrzeni odległej o przynajmniej 500 metrów od okolicy zarażonej rakiem ziemniaczanym.

6) Ziemniaki muszą być przebrane, nie mniejsze niż 45 m/m — 40 m/m, załadowane w workach 50-kilogramowych.

7) Największym popytem cieszą się w Holandji ziemniaki „Centifolia", ponieważ jednak, poinformowano Konsulat, Polska nie produkuje tych ziemniaków, sprowadza się do Niderlandów z Polski: Woltmany, Tepo, Industria, a także Silesia, Klein Spiegel, „up to date", Phoenix, Jubel, Preussen, Hindenburg i Kartz von Kannecke.

Miąższ ziemniaków winien być jasny, skórka czerwona, gładka, bez rowków i wgłębień, forma regularna, nieco owalna.

8) Na skutek nieurodzaju ziemniaków w Holandji, kraj ten jest znacznym rynkiem na polskie zniemiaki, z których część użyta jest na reeksport do Anglji.

Wymogi jednak tutejszego rynku są duże. Popyt istnieje jedynie na wyborowe ziemniaki jadalne oraz ewentualnie na sadzeniaki.

EKSPORT DO FRANCJI.

Ambasada Rzplitej w Paryżu zwróciła uwagę na wysłanie przez polskich eksporterów towarów, których przywóz do Francji podlega ograniczeniom, w sposób niejednokrotnie sprzeczny z obowiązującemi we Francji przepisami i niezgodny z istniejącemi układami pomiędzy Rządem polskim i francuskim.

Ambasada Rzplitej w Paryżu zauważyła dotąd następujące uchybienia:

1) Instytucje, wydające licencje na import do Francji towarów, na które Polska posiada specjalne kontyngenty, winny przesyłać duplikaty tych zezwoleń bezpośrednio do Ambasady w Paryżu i to jednocześnie z wydaniem eksporterowi oryginału licencji. Niestety duplikaty doręczane są eksporterom, którzy niejednokrotnie przesyłają je do Ambasady z opóźnieniem, przyczem często Ambasada otrzymuje duplikaty *niewypełnione* — co zmusza ją do sprowadzania ekspedytorów dla wypełnienia duplikatów na miejscu w Ambasadzie. Wyżej wymienione wypadki są nader niepożądanemi, jako niezgodne z odnośną polsko-francuską umową i zmuszające Radcę Handlowego do ustawicznych interwencyj w urzędach francuskich, co jest niewątpliwie nienormalnem i w jaknajwiększym stopniu niepożądanem.

2) Towary, na które Polska nie posiada kontyngentów specjalnych na przywóz których do Francji wydają licencje władze francuskie, winny

być wysyłanemi do Francji *dopiero po otrzymaniu tej licencji.* Niestety niejednokrotnie nadchodzą do Francji towary — na które licencje nie zostały otrzymane. W tych warunkach Ambasada Rzplitej w Paryżu nie ma żadnej podstawy nawet do interwenjowania i aczkolwiek w wielu wypadkach w sprawach tych interwenjowała z powodzeniem, to jednak, wobec mnożenia się tych spraw, interwenjowanie jej staje się nadal z łatwo zrozumiałych względów niemożliwe i miejsca w dalszym ciągu mieć nie może.

EKSPORT ZIEMNIAKÓW DO FRANCJI.

Sprawa eksportu ziemniaków polskich do Francji przez Gynię jest obecnie szczególnie aktualną, wobec zakazu importu do Francji ziemniaków z Niemiec, Anglji i Holandji. Zakaz importu ziemniaków z Hiszpanji został w ostatnich dniach zniesiony.

Import z wyżej wymienionych krajów zabroniony został wobec istnienia w nich raka ziemniaczanego, co wpłynie niewątpliwie na zwiększenie zapotrzebowania na ziemniaki z Polski i na zwyżkę cen. Już obecnie uwydatnia się tendencja zwyżkowa cen, przyczem ceny na gatunki importowe jadalne są następujące:

We frankach za 100 kg franco Paryż:

Industrie	55—58
Woltman	55—57
Juli	78—80
Centigolja	48—50.

ŚWIADECTWA POCHODZENIA PRZY IMPORCIE ZIEMNIAKÓW DO FRANCJI I BELGJI.

Izba Przemysłowo - Handlowa komunikuje, że w Monitorze Belgijskim z dnia 22 kwietnia rb. ukazało się rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 18. 4. rb., na podstawie którego został zabroniony przywóz ziemniaków z Francji do Belgji. Z innych krajów przywóz jest dozwolony pod warunkiem zaopatrzenia towaru w świadectwa stwierdzające pochodzenie oraz, że towar nie jest zagrożony przez szkodnika doriphorę. Towar uważany będzie za zdrowy wówczas, jeśli w promieniu przynajmniej 20 km od miejsca wyprodukowania nie zauważono wyżej wspomnianego szkodnika.

Przy transporcie wodnym ziemniaki importowane przechodzić muszą przez jeden z następujących urzędów celnych: Antwerpja, Burges, Bruksela, Gandawa, Liege, Ostenda lub Zeebrugge; przy transporcie zaś lądowym przez urzędy celne, mające swoją siedzibę przy granicznych stacjach kolejowych.

Towar nie posiadający świadectw zdrowotności nie będzie przez urzędy celne przepuszczony, ewentualnie też przejdzie przez specjalną kontrolę zdrowotności na koszt tamtejszego importera.

Na podstawie dekretu z dnia 18 kwietnia rb. został zakazany przywóz oraz tranzyt ziemniaków do Francji z następujących krajów: Wielka Brytanja, Niemcy, Holandja i Hiszpanja. Przywóz ziemniaków z Polski jest dozwolony, wymagane są jednak prócz świadectw zdrowotności również świadectwa pochodzenia.

MOŻLIWOŚCI ZBYTU TOWARÓW POLSKICH WE FRANCJI.

Izba Przemysłowo-Handlowa podaje do wiadomości nadesłane przez Konsulat R. P. w Strasburgu uwagi o możliwościach zbytu towarów polskich we Francji.

Masło. Importem tego artykułu z Polski interesuje się na terenie Wschodniej Francji cały szereg firm. W razie zniesienia ograniczeń przywozowych — istnieją bardzo duże możliwości zbytu.

Jaja. Jeden z najważniejszych artykułów naszego eksportu do Wschodniej Francji (Metz, Strasbourg, Mulhouse). System kontyngentów zmniejszył prawie dziesięciokrotnie dowozy towaru polskiego. Pozatem poziom cen we Francji jest niekorzystny. W okresach nomalnych i w razie zniesienia ograniczeń przywozowych — bardzo duże możliwości.

Ser. Wobec bardzo znacznej produkcji miejscowej oraz konkurencji szwajcarskiej, holenderskiej, włoskiej i niemieckiej, eksport z Polski nie ma widoków powodzenia. W każdym razie do chwili obecnej żadna z firm tutejszych nie wyraziła zainteresowania importem sera z Polski.

Gęsi żywe i bite. Duże zainteresowanie zwłaszcza w Strasburgu i Zagłębia Saary na żywe chude gęsi do dotuczenia oraz tłuste bite. Jednakowoż nawet przed wprowadzeniem kontyngentów, import nie przybrał większych rozmiarów ze względu na niekorzystne kształtowanie się cen oraz wady towaru polskiego (brak tłustych wątróbek, gęsi naogół zbyt chude).

Drób żywy i bity. Duże możliwości zbytu w niektórych miastach Wschodniej Francji i Saary, głównie w Strasburgu i Saarbrücken. Specjalnem zainteresowaniem cieszą się kurczęta. Kontyngenty ograniczają znacznie możliwości wywozowe.

Zwierzyna i ptactwo dzikie, bite. Bardzo duże możliwości zbytu. Specjalnem zainteresowaniem cieszą się w Strasburgu zające polskie, zwłaszcza przed Świętami Bożego Narodzenia. Znaczna różnica cen powinna pozwolić na rentowny zbyt, nawet w przesyłkach drobnicowych.

Futra surowe. Do Strasburga sprowadzane są z Polski w dosyć dużych ilościach surowe skórki królicze. Ze względu na niskie ceny we Francji i niską jakość gatunkową naszego towaru, niema chwilowo możliwości rozszerzenia tego eksportu.

Włosień. Duże możliwości zbytu.

Puch i pierze. Wprowadzenie standaryzacji w Polsce osłabiło zainteresowanie na ten artykuł. Jednakowoż są pewne możliwości rozszerzenia zbytu. Import odbywa się w wielu wypadkach za pośrednictwem niemieckiem.

Raki. Bardzo duże zainteresowanie. Odbiorcy tutejsi dążą w porozumieniu z Konsulatem do wyeliminowania pośrednictwa niemieckiego, co dałoby się uskutecznić całkowicie po polepszeniu warunków kontroli w Polsce.

Ryby. Jak dotychczas Konsulat nie zauważył większego zainteresowania importem tego artykułu z Polski. W roku 1931 nadeszło z Polski przez Strasburg 75 q świeżych ryb rzecznych.

Konie. Duże zainteresowanie i możliwości zbytu, zarówno na konie rzeźne jak i użytkowe. Obecnie można jednak sprowadzać tylko konie rzeźne do Paryża, wobec czego rynki wschodnio-francuskie odpadają.

Bydło rogate, cielęta, świnie, owce, mięso wołowe, cielęce, wieprzowe, baranie, wędliny i szynki. Import żywego bydła i świń z Polski przedstawia na terenie Wschodniej Francji wprost olbrzymie możliwości i wzbudza wielkie zainteresowanie ze strony tutejszych importerów. Na przeszkodzie stoją: brak konwencji weterynaryjnej polsko-francuskiej; brak tranzytu przez Niemcy; zaprowadzony we wrześniu r. 1931 system kontyngentów, które jako oparte na przywozie z ostatnich trzech lat, nie pozwolą na import bydła z Polski nawet po ratyfikowaniu konwencji weterynaryjnej. Pozatem liczyć się należy z bardzo silną konkurencją niemiecką i, choć w mniejszym stopniu rumuńską i węgierską.

Na mięso, a zwłaszcza wieprzowe, są również duże możliwości zbytu w razie zniesienia kontyngentów i uzyskania tranzytu przez Niemcy. Import drogą okrężną nie przedstawia, zdaje się, dużych możliwości wobec b. silnej konkurencji.

Na barany i baraninę rynek alzacki jest stosunkowo mniej pojemny od innych rynków francuskich, gdyż Alzatczycy konsumują znacznie mniej tego gatunku mięsa od Francuzów. W miastach czysto francuskich natomiast, jak np. Nancy i Belfort istnieją możliwości zbytu baraniny polskiej.

Import wędlin z Polski, obecnie ograniczony bardzo małym kontyngentem, mógłby z czasem znacznie się rozwinąć, ze względu na obecność licznego wychodźctwa polskiego. Na pierwszy plan wysuwałaby się tutaj kwestja zorganizowania po-

średnictwa pomiędzy eksporterami polskiemi a wychodźctwem, którego rozproszenie i brak organizacji gospodarczej utrudnia bardzo przeprowadzenie tranzakcyj eksportowych.

Pszenica. Niema możności importu z Polski.

Żyto. W razie zniesienia obowiązujących obecnie ograniczeń przywozowych i prohibicyjnych ceł, istnieje możliwość sprowadzania do młynów strasburskich żyta polskiego w celu przemiału na mąkę dla emigracji polskiej. Jednakowoż korzystniejszym i łatwiejszym do zorganizowania byłby import z Polski mąki żytniej.

Jęczmień browarniany. Sprowadzany jest z Polski do Strasburga w bardzo dużych ilościach, stanowiąc jeden z najważniejszych artykułów naszego wywozu na tut. teren. Przez Urząd Celny w Strasburgu wprowadzono w r. 1931 — 317.520 q jęczmienia z Polski. Istnieją możliwości jeszcze większego importu z Polski, gdyż dopiero w roku ubiegłym jęczmień polski stanął na wysokości zadania i został należycie oceniony przez tut. importerów. Chwilowo niema przeszkód natury celno reglamentacyjnej. Rolnictwo alzackie jednak domaga się gwałtownie podwyższenia ceł i wprowadzenia kontyngentów. Dekonsolidacja stawki w Konwencji handlowej z Czechosłowacją oznacza pierwszy krok rządu francuskiego w tym kierunku.

Owies . Sprowadzany był dotąd z Polski w minimalnych ilościach. Import ten niema, zdaje się, żadnych widoków rozwoju.

Nasiona. Import z Polski istnieje i pomijając względy chwilowej dekonjunktury i silnej konkurencji niemieckiej, przedstawia duże możliwości rozwoju. W roku 1931 sprowadzono przez Strasburg 99 q nasion buraczanych i 2069 q innych nasion.

Makuchy lniane. W roku 1931 sprowadzono z Polski przez Urząd celny w Strasburgu 1529 q. Większych możliwości zbytu na rynku wschodnio-francuskim artykuł ten nie posiada.

Chmiel. Zasadniczo istnieją duże możliwości zbytu. zwłaszcza wobec katastrofalnego spadku produkcji francuskiej z roku ubiegłego. Na przeszkodzie stoi prohibicyjne cło oraz b. silna konkurencja czeska, która korzysta dla swego standaryzowanego towaru z kontyngentu po cle ulgowem.

Mąki. W roku 1931 sprowadzono z Polski przez Urząd celny w Strasburgu 297 q mąki żytniej. O ile import mąki pszennej niezdaje się posiadać żadnych szans rozwoju, o tyle mąka żytnia mogłaby być sprowadzana w znacznych ilościach, ze względu na obecność wychodźctwa polskiego, oraz dosyć rozpowszechniony wśród ludności saarskiej i w mniejszym stopniu — alzackiej przyzwyczajenie do spożywania chleba żytniego. W chwili obecnej jednak prohibicyjne cło oraz reglamentacja przywozu uniemożliwiają import tego artykułu z Polski.

Groch, fasola, bób, soczewicza. Duże ilości tych artykułów są sprowadzane z Polski do Wschodniej Francji (Metz), przeważnie zresztą w stanie nieoczyszczonym i niesortowanym. Przez Strasburg wwieziono w r. 1931 — 417 q polskiego grochu, znacznie większe ilości idą przez Urząd celny w St. Louis. W roku ubiegłym dała się odczuć b. silna konkurencja Rumunji, Czechosłowacji i Jugosławji. Możliwości zbytu pozostają jednak nadal dosyć poważne.

Ziemniaki. Pomimo b. wysokiego cła rynek wschodnio-francuski i saarski otrzymują dotychczas b. znaczne ilości ziemniaków z Polski. Przez jeden tylko urząd celny w Strasburgu wprowadzono w roku 1931:

w okresie	1 marzec — 1 lipiec	500 q
w okresie	1 lipiec — 1 marzec	167.733 q

W roku bieżącym import z Polski nie przybrał jeszcze większych rozmiarów, ze względu na długie wstrzymywanie się rolników polskich z podażą ziemniaków, przez co ceny podawane przez eksporterów polskich nie wytrzymały kalkulacji. Zresztą w roku bieżącym rynek francuski jest znacznie mniej pojemny z powodu załamania się francuskiego eksportu ziemniaków do Anglji i wynikłej stąd obfitości towaru krajowego. Producenci francuscy domagają się nawet wprowadzenia systemu kontyngentów. Ogłoszony ostatnio zakaz przywozu ziemniaków z niektórych krajów, a między innemi z Holandji i z Niemiec, może wywrzeć dodatni wpływ na rynek francuski, zmniejszając konkurencję pomiędzy krajami importującemi.

Warzywa, owoce i jagody. Ze względu na bardzo rozwiniętą produkcję miejscową (głównie w Alzacji i Lotaryngji) niższy gatunkowo i obciążony znacznemi kosztami transportu towar polski nie mógłby liczyć na szerszy zbyt.

Grzyby suszone. Wobec braku jakichkolwiek (poza sporadycznemi trudnościami ze strony urzędów zdrowia w niektórych miastach) utrudnień celnych i reglamentacyjnych oraz obecności licznego wychodźctwa polskiego artykuł ten powinien znaleźć szerszy zbyt. Dotychczas jednak import z Polski nie przybrał większych rozmiarów, gdyż klijentela francuska nie jest naogół przyzwyczajona do

konsumowania grzybów (poza truflami i pieczarkami). Jedynie umiejętnie prowadzona i na szerszą skalę zakrojona propaganda zorganizowania zbytu wśród wychodźctwa polskiego i rosyjskiego mogłyby przyczynić się do rozszerzenia zbytu. Poza tem importem grzybów na większą skalę można by zainteresować francuskie fabryki kostek i domieszek do sup.

Krochmal i mączka ziemniaczana. Alzacja i Wogezy posiadają duże zapotrzebowanie na mączkę ziemniaczaną, ze względu na istnienie licznych fabryk włókienniczych. Towar polski napotyka tu jednak na silną konkurencję holenderską i, w mniejszym stopniu, na konkurencję miejscową. Konkurencja holenderska rozporządza towarem pierwszorzędnej jakości i jest bardzo dobrze tu wprowadzona, tak, że walka z nią przedstawia duże trudności. Zasadniczo jednak powiększenie eksportu polskiego mączki ziemniaczanej na teren tutejszy nie wydaje się rzeczą niemożliwą, przy odpowiedniej polityce cen i przestrzeganiu wysokiej jakości.

Wosk ziemny. Jest importowany z Polski i dobrze znany na tut. rynku.

Parafina. W roku 1931 sprowadzono przez strasburski Urząd celny 2003 q parafiny z Polski. Towar polski jest tu dobrze znany.

Drewno. Wszystkie prawie sortymenty drzewne: drzewo tarte (pod warunkiem przestrzegania miar metrycznych), papierówka, kopalniaki, słupy telegraficzne, podkłady kolejowe, jak również niektóre półwyroby i wyroby drewniane (dykty, klepki dębowe, meble gięte, parkiety dębowe), są przedmiotem wysokiego zainteresowania importerów tutejszych i w razie zniesienia ograniczeń przywozowych powinny znaleźć tu bardzo poważny rynek zbytu, pomimo silnej konkurencji krajów północnej i środkowej Europy. W tym celu należałoby jednak ulepszyć komunikację wodną przez Gdańsk i ew. Gdynię, która pozostawia dużo do życzenia ze względu na opóźnienia, jakie zachodzą w Gdańsku (vide sprawozdanie Konsulatu z dnia 10. I. 30. N 4/30). Oczywiście w chwili obecnej sprawa ta jest mniej aktualna wobec minimalnych kontyngentów jakie otrzymała Polska.

Cynk i blacha cynkowana. Przez Urząd celny strasburski importowano w roku 1931 — 406 q cynku z Polski. Naogół jednak możliwości zbytu tego surowca są wchwili obecnej bardzo ograniczone. Czynione przez Konsulat w roku 1930 próby wprowadzenia blachy cynkowanej nie dały pozytywnych wyników.

Jak wynika z powyższych uwag, konkluzja Ambasady, co do potencjalnych możliwości rozwoju eksportu polskiego do Francji, stosuje się całkowicie do rynków wschodnio-francuskich. Możliwości naturalne zbytu polskich towarów na rynkach tutejszych są znaczne i, w miarę postępu jaki czyni bezsprzecznie (pomimo całej słuszności braków sygnalizowanych przez p. Radcę Handlowego) organizacja naszych placówek eksportowych i informacyjnych, — możliwości te wykazują tendencję ku szybkiemu powiększaniu się. Niestety akcja interwencyjna rządu francuskiego wpłynęła hamująco na ten rozwój. To też obok pracy nad dalszym usprawnieniem naszego eksportu, główne wysiłki ze strony polskiej winny iść w kierunku wywalczenia Polsce silniejszego niż dotychczas stanowiska wobec posunięć handlowo-politycznych rządu francuskiego. Zaobserwowane w ciągu pierwszych miesięcy roku 1932 pojawienie się dodatniego dla Francji salda w bilansie handlowym polsko-francuskim, mogłoby może dostarczyć pewnych podstaw do akcji w tym kierunku

IMPORT WARZYW DO SZWECJI.

P o m i d o r y importuje się do Szwecji — przedewszystkiem w czasie listopad — maj z wysp Kanaryjskich, a w innych porach roku w mniejszych ilościach z Holandji i z Włoch. Podczas sezonu importuje się dużą ilość pomidorów, 10—15 ton tygodniowo.

Cło wynosi 15 öre za kilo.

Pomidory importowane są w skrzyniach z cienkich desek. Skrzynie wyściela się papierem woskowym i kładzie się pomidory przeważnie w dwa rzędy. Waga jednej skrzyni wynosi 5 kg. Włoskie pomidory są pakowane w 4 a nawet w 5 rzędów w każdej skrzyni, lecz takie pakowanie nie odpowiada importerom szwedzkim, gdyż towar w ten sposób często się psuje.

Największy zbyt mają w Szwecji pomidory, które są hodowane z nasion holenderskich lub duńskich. Pomidory te są okrągłe (nie podłużne).

Inne gatunki pomidorów nie mają w Szwecji chętnych odbiorców. Pomidory importuje się w wagonach. Przewóz z Holandji trwa 5 dni. Fracht ca 15 öre za kilo.

Jeżeli gatunki i ceny byłyby odpowiednie, istniałaby ewentualnie możliwość wprowadzenia polskich pomidorów na rynek szwedzki.

Kalafjory importuje się głównie w czasie: grudzień—kwiecień z Włoch, a od kwietnia z Holandji w bardzo dużych ilościach.

Cło — 15 öre za kilo.

Kalafjory importowane są zwykle w skrzyniach kratowych po 15—18 sztuk, zależnie od wielkości. Wielkość musi być równa. W razie silniejszych mrozów, wagony wyściela się słomą. Przewóz z Holandji trwa 4 dni, z Włoch — 7.

Ziemniaki. Import z Polski jest obecnie zakazany z powodu obawy przed rakiem ziemniaczanym. Główny import ziemniaków odbywa się na wiosnę z Włoch i z północnej Afryki.

Cebula. Szwecja importuje rocznie około 4 milj. kg cebuli, głównie z Holandji i z Egiptu. Mniejsze ilości importuje się również z Węgier około ¼ milj. kg, który to fakt pozwala mieć nadzieję, że i polskie gatunki znalazłyby zbyt na rynku tamtejszym. W r. 1919 zwrócono uwagę szwedzkich importerów cebuli na towar polski, lecz bez wyniku. Żądane jest zaświadczenie, wystawione przez Urząd Państwowy, legalizowane w Konsulacie Szwedzkim, że cebula nie jest zarażona chorobą ziemniaków. Cło — 5 öre za kilo.

Biuro Izby poda zainteresowanym, adresy szwedzkich importerów warzyw.

OGRANICZENIA IMPORTU W BUŁGARJI.

Zarządzeniem Bułgarskiego Ministerstwa Przemysłu i Handlu (w myśl artykułu 18 Ustawy o Popieraniu Przemysłu Krajowego) wzbroniony został wwóz bez cła następujących artykułów (Dziennik Urzędowy z dnia 30 marca 1932 r.):

1. Przędzy lnianej od Nr. 1/2 do Nr. 50 włącznie dla fabryk materjałów lnianych oraz materjałów, w których skład wchodzi lniana przędza;
2. Siarczan barowy dla wszelkiego rodzaju przemysłu;
3. Węglan barowy dla wszelkiego rodzaju przemysłu;
4. Mączka ziemniaczana dla wszelkiego rodzaju przemysłu;
5. Len surowy, tłuszczony, półobrobiony i czesany dla fabryk, produkujących przędzę lnianą.

Artykuły wyżej wymienione były dotąd, na podstawie art. 14 i 18 Ustawy o Popieraniu Przemysłu Krajowego, przez odpowiednie fabryki sprowadzane bez cła.

ZMIANA TARYFY CELNEJ W TUNISIE.

W Izbie Przemysłowo-Handlowej jest do przejrzenia tekst dekretu Beja Tunisu z dnia 24. XII. 1931 oraz z dnia 31. XII. 1931. w sprawie zmiany taryfy celnej w Tunisie.

CŁA W INDJACH HOLENDERSKICH.

Rząd Holenderski wniósł do Stanów Generalnych projekt ustawy w sprawie podwyższenia dodatków czasowych do ceł w Indjach Holenderskich.

Projekt przewiduje mianowicie podwyższenie tych dodatków (z dn. 31. X. 1931 r.) do wysokości 50% ceł.

Projekt wyłącza od podwyżki cła na tkaniny bawełniane, bielone i niebielone, względnie „chinèes", malowane lub drukowane, szacowane według pozycji 59 taryfy celnej indyjskiej.

Podlegać ma podwyżce również cło 30 guldenowe od hektolitra, perfum, wody do włosów, eliksirów do zębów, wody toaletowej i podobnych, pobierane według pozycji 26 taryfy.

Podwyżki mieć mają charakter prowizoryczny — do końca roku budżetowego; rząd motywuje je wyłącznie względami fiskalnemi.

EKSPORT CHMIELU DO MEKSYKU.

W sprawie wprowadzenia chmielu polskiego na rynek meksykański Izba Przemysłowo-Handlowa komunikuje na zasadzie informacyj otrzymanych od Ministerstwa Przemysłu i Handlu, co następuje:

Przemysł browarniczy w Meksyku jest bardzo silnie rozwinięty i dobrze postawiony, to też Meksyk jest dobrym rynkiem zbytu na chmiel. Ponieważ w sprawach zakupu chmielu decyzję niespodzielną posiadają browarmistrze (nieomal wyłącznie Niemcy) najważniejszą zatem rzeczą i najbardziej celową jest pozyskanie dla polskiego chmielu tych browarmistrzów, gdyż bez tego nie może być mowy o imporcie naszego chmielu na rynek tamtejszy. Browary zaś meksykańskie są przeważnie finansowo silne i jako kontrahenci — solidne, stanowić więc mogłyby pożądany rynek zbytu dla naszego chmielu browarniczego.

STOSUNKI HANDLOWE Z WĘGRAMI.

Izba Handlowa Polsko-Węgierska donosi nam, że pomimo ostrych restrykcji dewizowych na Węgrzech tamtejszy Bank Narodowy zgodził się na eksport towarów bez obowiązku odprowadzania walut, jednak w granicach 10.000.000 pengö.

Towary te winny być zakupione przez importerów zagranicznych za pengö w czasie trwania Targów Międzynarodowych Budapeszteńskich od dnia 7 do 16 maja b. r. i od firm, wystawiających na Targach.

Izba podaje do wiadomości spis towarów, które można kupować za walutę węgierską: meble zwykłe i ogrodowe, wyroby ciesielskie, ramy do obrazów, wina, szampan, piwo, likiery, wódki, konserwy owocowe i mięsne (za wyjątkiem wątrobek gęsich, pomidorów i miąższu owocowego), papryka, karpie żywe, artykuły przemysłu domowego i artystycznego, kwiaty sztuczne, fortepiany, instrumenty muzyczne, fajki i cybuchy, artykuły sportowe, maszyny rolnicze, meble żelazne i mosiężne, wyroby jubilerskie gobeliny, urządzenia młynarskie, mydło, wyroby skórzane (walizki i teczki), rączki do lasek i parasoli, auta, rowery i motocykle.

Niezależnie od powyższego zobowiązał się Bank Narodowy węgierski uwzględniać indywidualnie tranzakcje kompensacyjne, zawierane na Targach.

MOŻLIWOŚCI HANDLOWE I EKSPORTOWE

Bliższe szczegóły, jak również dokładny adres odnośnych firm poda Izba na żądanie stron zainteresowanych. Osobom nieposiadającym przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, jak również firmom z poza Okręgu Izby (Pomorze), udziela się informacji po nadesłaniu 1,— zł na koszta pocztowe.

128. Pewna poważna firma eksportowo-importowa w Rio de Janeiro pragnęłaby wejść w bezpośrednie stosunki z polskimi importerami sierści, rogów, goleni, kopyt i t. p. produktów bydlęcych.
129. Firma amerykańska z Cincinnati (Ohio — U. S. A.), produkująca artykuły sportowe, poszukuje kontaktu z importerami powyższych artykułów w Polsce.
130. W biurze Izby Przemysłowo-Handlowej jest do przejrzenia spis eksporterów ryb (śledzi) państw północno-europejskich.

INFORMACJE

OSTRZEŻENIA IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ.

* W związku z okólnikami pewnych osób, ogłaszających, że uzyskują medale dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych na wystawach zagranicznych, Izba Przemysłowo-Handlowa w Gdyni ostrzega firmy swego okręgu przed zawieraniem jakichkolwiek stosunków z powyższemi osobami, które, jak stwierdziliśmy, nie dają żadnej gwarancji solidności i nie są w stanie wywiązać się z przejętych i opłaconych zobowiązań. Równocześnie zwraca się uwagę na ustawę z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 813) zezwalającą na posługiwanie się odznaczeniami, uzyskiwanemi na wystawach zagranicznych tylko w razie wydania zezwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, po wysłuchaniu wniosku właściwej Izby Przemysłowo-Handlowej.

* Izba Przemyłowo-Handlowa w Gdyni ostrzega firmy swego okręgu przed nawiązywaniem stosunków handlowych z holenderską firmą „Aurora" w Hilegon, która zamierza w roku bieżącym ogłaszać się w pismach polskich dla eksportu cebulek kwiatowych.

ZMIANY W URZĘDOWEJ STOPIE DYSKONTOWEJ.

Anglja: z 3½ na 3%, która obowiązuje od dnia 21. IV. 1932 r.
Niemcy: z 5½ na 5%, która obowiązuje od dnia 28. IV. 1932 r.

WYCOFANIE Z OBIEGU GDAŃSKICH BANKNOTÓW 10 GULDENOWYCH I PUSZCZENIE W OBIEG NOWYCH 20 GULDEN.

Bank Gdański zawiadamia, że w myśl rozporządzenia, ogłoszonego w Staatsanzeiger für die Freie Stadt Danzig, 10 guldenowe banknoty tego Banku podlegają wycofaniu. Banknoty te przestają być środkiem obiego-

wym dnia 31 lipca 1932 r., jednakże będą przyjmowane przez Bank Gdański do wymiany do końca sierpnia 1932 r.

Jednocześnie Bank Gdański zawiadamia, że w tych dniach zostaną wypuszczone nowe banknoty 20 guldenowe z datą 2 stycznia 1932 r.

WALNE ZEBRANIE ZWIĄZKU TOW. KUPIECKICH NA POMORZU.

W niedzielę, dnia 22 maja rb. o godz. 17-tej w lokalu „Piwiarnia Okocimska" w Grudziądzu, ul. Wybickiego 29, odbędzie się nadzwyczajne walne zebranie delegatów Związku Towarzystw Kupieckich na Pomorzu. Porządek obrad: Wybór uzupełniający radcy Izby Przemysłowo-Handlowej w Gdyni, do końca bieżącej kadencji, stosownie do art. 16 i 17 rozporządzenia Prezydenta Rzczypospolitej o Izbach Przemysłowo-Handlowych.

Zebranie odbędzie się pod przewodnictwem Komisarza Wyborczego p. inż. Stanisława Celichowskiego, Naczelnika Wydziału Przemysłu i Handlu Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego.

WALNE ZGROMADZENIE IZBY HANDLOWEJ POLSKO-ITALSKIEJ.

W dniu 28 kwietnia rb. przy licznym udziale członków i zaproszonych gości odbyło się XIII doroczne Walne Zgromadzenie Izby Handlowej Polsko-Italskiej, które zaszczycił swą obecnością Ambasador Król. Italji, Hr. Vannutelli-Rey. Nadto w Zgromadzeniu wzięli udział: Radca Handlowy Ambasady Italskiej p. dr. A. Menotti Corvi, Radca Ministerstwa Przemysłu i Handlu, p. Zygmunt Łada, przedstawiciele organizacyj gospodarczych i t. p. Po zagajeniu zebrania przez prezesa Izby, Ks. Franciszka Radziwiłła, p. dr. A. Menotti Corvi wygłosił odczyt o „Państwie Korporacyjnem", wysłuchany przez zgromadzonych z dużem zainteresowaniem. Prelegent wyjaśnił, iż obecnie państwo w Italji zorganizowane jest w państwo korporacyjne w tem znaczeniu, że stanowi ono syntezę wszystkich sił społecznych,ześrodkowanych w związkach zawodowych (syndykaty, unje, federacje i konfederacje). Związki zawodowe zarówno pracodawcze, jak i pracownicze, współpracując pokojowo, współdziałają z państwem nad urzeczywistnieniem jego zadań. Państwu zaś, czuwającemu nad utrzymaniem równowagi sił i interesów społecznych, nad utrwaleniem harmonji społecznej oraz jedności narodowej przypada rola najwyższego arbitra, rozstrzygającego wszelkie spory w razie niemożności załatwienia ich w drodze porozumienia stron. Strukturę pionową państwa korporacyjnego stanowią syndykaty, unje, federacje i konfederacje (związki zawodowe niższego i wyższego rzędu), strukturę zaś poziomą tworzą korporacje, obecnie jeszcze nie istniejące i mające łączyć zarówno syndykaty pracownicze, jak i pracodawcze. Na czele organizacji syndykalistycznej znajduje się Narodowa Rada Korporacyjna, która stoi na straży równowagi sił społecznych w państwie. Wszystkie te organy stanowią ciała pomocnicze, za pomocą których państwo oddziaływuje na kierunek i kształtowanie się rozwoju życia gospodarczego i społecznego kraju, oraz czuwa, aby ich działalność nie była rozbieżna z interesem Narodu.

Po wygłoszeniu odczytu przez p. dr. Menotti Corvi, nagrodzonego gorącemi oklaskami przez zebranych, prezes Izby, Ks. Fr. Radziwiłł zo-

brazował stosunki gospodarcze polsko-italskie oraz działalność Izby w r. 1931. Z wywodów Ks. Radziwiłła wynika, iż saldo bilansu handlu polsko-italskiego uległo w 1931 r. poprawie na korzyść Polski. Kiedy bowiem w r. 1930 przewyżka importu wynosiła 38,9 milj. zł, w r. 1931 tylko — 14,3 milj. zł. Działalność Izby podobnie, jak w latach ubiegłych, polegała na udzielaniu informacyj handlowych sferom gospodarczym polskim i italskim, porad prawnych, pośredniczeniu w załatwianiu zatargów między firmami italskiemi a polskiemi, interwenjowaniu u władz polskich oraz italskich, dokonywaniu tłomaczeń z obydwu języków, wydawania publikacyj propagandowych i t. p. Organem Izby jest miesięcznik „Polonia-Italia", wydawany w dwóch językach od sześciu lat. Członków Izba liczy 135.

Z kolei na zebraniu odczytano sprawozdanie finansowe Izby za rok 1931 oraz zreferowano preliminarz Izby na r. 1932 i w końcu odbyły się wybory do Rady, Zarządu i Komisji Rewizyjnej. W skład Rady weszli pp. dr. Stanisław Bocciolone, inż. Giorgio Coro, bar. Józef Dangel, dyr. Marceli Frydman, Eugenio Del Gaiso, adw. dr. Alfred Kielski, adw. dr. Roman Kuratowski, dyr. inż. Tadeusz Marchlewski, Jerzy Meyer, dyr. Stefan de Porayski, Romeo Purich-Purini, Ks. Franciszek Radziwiłł, dyr. inż. Renato Sambri, dyr. Wiktor Wiener, Ettore Zanchi.

Do Zarządu Izby zostali wybrani pp.: Prezes: Ks. Franciszek Radziwiłł, Wiceprezes: Marceli Frydman, Wiceprezes: inż. Renato Sambri, Sekretarz: dr. Stanislao Bocciolone, Skarbnik: dyr. Stefan de Porayski.

Do Komisji Rewizyjnej weszli pp.: Dr. Leon Felde, Goffredo Dobnik i dyr. Gabryjel Firnej.

Errata:

W nr. 10 „Biuletynu" zakradł się błąd drukarski przy podaniu wagi metrycznej funta angielskiego, który niniejszem prostujemy:
1 pound (lb) = 16 ounces (oz) = 453,59 grm.

Nr. 5. Angielskie miary długości.

1 mile = 8 furlongs = 80 chains = 320 poles, perches or roods = 880 fathoms = 1.760 yards = 5.280 feet = 63.360 inches = 1.609,31 mtr.

1 furlong = 10 chains = 40 poles = 110 fathoms = 220 yards = 660 feet = 7.920 inches = 201,16 mtr.

1 chain = 4 poles = 11 fathoms = 22 yards = 66 feet — 792 inches = 20,12 mtr.

1 pole, perch or rood = $2\frac{3}{4}$ fathoms = $5\frac{1}{2}$ yards = $16\frac{1}{2}$ feet = 198 inches = 5,02 mtr.

1 fathom = 2 yards = 6 feet = 72 inches = 1,8287 mtr.

1 yard = 3 feet = 36 inches = 0,914 mtr.

1 foot = 12 inches = 0,30479 mtr.

1 inch = 0,02539954 mtr.

Nr. 6. Wagi angielskie (części składowe) patrz nr. 1.

1 ton = 20 cwts = 80 quarters = 160 stones = 2.240 pounds = 35.840 ounces = 573.440 drachms = 15680000 grains = 1016,048 kg.

1 cwt = 4 quarters = 8 stones = 112 pounds = 1792 ounces = 28.672 drachms = 784.000 grains = 50,802 kg.

1 qr = 2 stones = 28 pounds = 448 ounces = 7168 drachms = 196.000 grains = 12,700 kg.

1 stone = 14 pounds = 224 ounces = 3.584 drachms = 98.000 grains = 6,35029 kg.

1 lb (pound) = 16 ounces = 256 drachms = 7.000 grains = 453,5926 grm.

1 oz (ounce) = 16 drachms = 437,5 grains = 28,3495 grm.

1 dr (drachm) = 27,344 grains = 1,771846 grm.

1 gr (grain) = 0,06479895 grm.

Nr 7. Wagi angielskie dla metali szlachetnych

1 pound troy = 12 ounces = 240 pennyweight = 5760 grains = 373,241948 grm.

1 oz troy = 20 pennyweight = 480 grains = 31,103496 grm.

1 dwt troy = 24 grains = 1,555175 grm.

1 gr = 0,06479895 grm.

Nr. 8. Angielskie miary pojemności dla produktów sypkich.

1 chaldron = 4½ quarters = 12 sacks = 36 bushels = 144 pecks = 288 gallons = 1.308,516 ltr.

1 quarter = 2⅔ sacks = 8 bushels = 32 pecks — 64 gallons — 290,781 ltr.

1 sack = 3 bushels = 12 pecks = 24 gallons = 109,043 ltr.

1 bushel = 4 pecks = 8 gallons = 36,34766 ltr.

1 peck = 2 gallons = 9,086916 ltr.

1 gallon = 4,543458 ltr.

Nr. 9. Angielskie miary powierzchni.

1 acre = 4 roods = 160 poles = 4840 square yards = 4046,71 $mtr.^2$

1 rood = 40 poles = 1210 square yards = 1011,6775 mtr^2

1 pole = 30¼ square yards = 25,29194 mtr^2

1 square yard = 9 square feet = 1296 square inches = 0,836097 mtr^2

1 square feet = 144 square inches = 0,092899 mtr^2

1 square inch = 0,000645 mtr^2.

USTAWODAWSTWO GOSPODARCZE

KRONIKA ROZPORZĄDZEŃ.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1932 r. o wykonaniu ustawy karno-skarbowej (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 36, poz. 362).

Rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 23 kwietnia 1932 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zmiany taryfy opłat konsularnych (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 364).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. o częściowem zniesieniu grup zarobkowych w ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 376).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie obniżenia kar za zwłokę przy egzekucjach należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 377).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie ulg przy spłacie należności instytucyj kredytowo-osadniczych b. państw zaborczych (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 378).

Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 15 kwietnia 1932 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej. (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 382).

Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 kwietnia 1932 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie bekonów i szynek (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 383).

Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 kwietnia 1932 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie niektóprzetworów mięsnych (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 384).

Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 25 kwietnia 1932 r. o ulgach celnych na sandacze, szczupaki, leszcze i stynki (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 385).

Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 25 kwietnia 1932 r. o dalszem przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 7 lipca 1931 r. o ulgach celnych na klipfisze suszone i makrele świeże (w lodzie) — (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 386).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie ustalenia cen sprzedażnych wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. 1932, Nr. 37, poz. 387).

TARGI I WYSTAWY

TARGI WSCHODNIE WE LWOWIE.

Izba Przemysłowo - Handlowa podaje do wiadomości, że XII. Międzynarodowe Targi Wschodnie we Lwowie odbędą się w roku bieżącym odmiennie niż dotychczas, w terminie znacznie wcześniejszym, od 18 do 30 czerwca.

Na decyzję przesunięcia rewji Targów Wschodnich wpłynęło kilka nieodpartych argumentów natury gospodarczej, a przedewszystkiem wzgląd na wybór terminu najbardziej sprzyjającego sezonowym zakupom w handlu hurtownym wyrobami przemysłowemi, które corocznie na Targach Wschonich są najsilniej reprezentowane. Dalej, zmiana terminu została wprowadzona, ażeby zadość uczynić sezonowym potrzebom rolników, którym ta pora Targów najlepiej odpowiada. Odpowiada ona także już od kilku lat ponawianym żądaniom fabrykantów maszyn rolniczych, domagających się przeniesienia Targów na początek lata. Nowy termin pozatem otwiera przed przemysłem budowlanym i dostawcami materjałów budowlanych szerokie możliwości żywszych tranzakcyj w swym dziale, aniżeli dotychczas. Ważnym także powodem przemawiającym

za wyborem tego terminu była i okoliczność, że przypada ona na czas bardzo ożywionego ruchu przejezdnych z całej Polski przez Lwów, dzięki czemu i tak już notorycznie frekwencja nabywców i zwiedzających na Targach Wschodnich zyska jeszcze na intensywności. Nie bez wpływu wreszcie na tę zmianę, pozostają i względy organizacyjne, a w pierwszym rzędzie chęć uniknięcia trudności, na jakie akcja propagandowa Targów Wschodnicht natrafiała dotychczas w sezonie wakacyjnym z powodu czasowej nieobecności ich kierowników w większości przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych oraz możność usunięcia w ten sposób kolizji z targami międzynarodowemi we Wiedniu i Pradze, które odbywają się corocznie we wrześniu.

Ze względu na konieczność intensywnego szukania nowych rynków zbytu i konsumentów w obecnych czasach stagnacji gospodarczej, Izba Przemysłowo - Handlowa poleca P. T. kupcom i przemysłowcom swego okręgu Międzynarodowe Targi Wschodnie, gdzie istnieją zawsze jaknajwiększe możliwości zakontraktowania poważnych umów handlowych i znalezienia nowych rynków zbytu.

FIRMY BUDOWLANE W GDYNI